

ยี่สิบเก้า

ใบหน้าของหลี่เหวินหลงกับหวังเลียงเฟิงดำมืดในทันที เห็นสีหน้าของพวกเขาแล้วโจวจื่อเหียงก็เร่งกล่าวเสียงลั่น

“มีคนทำร้ายข้า! จริงๆ นะ! พวกท่านดูสิ!” นางเปิดแผลที่เป็นรอยฝ่ามือที่แขนของตนให้ทุกคนดู ก่อนจะร้องไห้กระซิก “ข้าขอโทษ...”

สำหรับบิดามารดาทุกคน ความปลอดภัยของบุตรล้วนเป็นเรื่องใหญ่ด้วยกันทั้งนั้น โจวจื่อเหียงมีสีหน้าไม่สู้ดี วันนี้คือวันสำคัญของเขา มีคนร้ายเข้ามาสร้างเรื่อง ขโมยตัวเด็ก ทำร้ายองค์หญิงของต้าโจว ทุกอย่างล้วนเกิดขึ้นต่อหน้าพระพักตร์ฮ่องเต้และไทเฮาแห่งแคว้นต้าโจว

ฮ่องเต้แห่งต้าโจวมีสีพระพักตร์น่ากลัว กล่าวก่อเหตุบนเรืออันเป็นความภาคภูมิใจของต้าโจวเช่นนี้ เป็นการหยาบราชาวค์ต้าโจวอย่างไม่ต้องสงสัย

โจวจื่อเหียงเร่งกล่าว “เสด็จพ่อ ลูกคิดว่าพวกเราจะต้องรับหาตัวพระ... เอ่อ... เด็ก” โจวจื่อเหียงเหลือบมองหลี่เหวินหลงหนึ่งครา ก่อนรีบเอ่ยแก้ “เรือกำลังล่องอยู่กลางทะเล คนร้ายน่าจะยังอยู่บนเรือ หากตรวจค้นทีละคนย่อมพบตัว”

หลี่เหวินหลงเองก็คิดเช่นนั้น หันไปหาหย่งคังพร้อมสั่ง “ค้นเดี๋ยวนี้!”

“ข้าก่อน องค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่” ไทเฮาแห่งต้าโจวเร่งกล่าวขึ้น “เรื่องจริงคือความภาคภูมิใจของต้าโจว ขอพระองค์โปรดเข้าพระทัยด้วย” ประโยคนั้นหมายความว่าคนต่างแคว้นไม่สามารถทำอะไรได้ตามใจบนเรือจริงของต้าโจว

โจวจื่อเซียงหันมาจับแขนหลี่เหวินหลงเอาไว้ “ท่านวางใจเถิด คนของต้าโจวจะต้องพาหวังเฟิงหลงกลับมาอย่างปลอดภัย รวมทั้งลากตัวคนทำผิดมาด้วย ข้าขอรับรองด้วยเกียรติของต้าโจว...” โจวจื่อเซียงกล่าวเสียงเครียดกับทั้งหลี่เหวินหลงและหวังเลียงเฟิง “พวกท่านอย่าเพิ่งทำอะไรเองในตอนนี้อย่างไรก็ตามถึงความสัมพันธ์ระหว่างสองแคว้นด้วย”

หลี่เหวินหลงถูกเลี้ยงมาอย่างองค์ชาย ความสัมพันธ์ทางสายเลือดนั้นเป็นรอง เรื่องของราษฎรคือเรื่องใหญ่ เขาหันมาหาหวังเลียงเฟิงพร้อมบอกเสียงอ่อนโยน “เจ้ารอได้หรือไม่”

หวังเลียงเฟิงอยากจะทำอย่างที่เขาอยากจะทำ แต่ใจว่า ‘ไม่! ข้าต้องการลูกของข้าคืน!’ แต่เธอก็รู้ว่าไม่อาจทำได้ เรื่องระดับสองแคว้นเกี่ยวพันถึงชีวิตราษฎร แม้ไม่อยากจะอดทนก็ต้องอดทน เด็กสาวจึงฝืนพยักหน้ารับ

หลี่เหวินหลงหันไปหาฮ่องเต้แห่งต้าโจว “ฝ่าบาท เช่นนั้นขอพระราชทานอนุญาตให้คนของกระหม่อมร่วมตรวจค้น...”

“องค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่ เรื่องนี้คือความภาคภูมิใจของต้าโจว พระองค์ไม่เชื่อหรือว่าทหารของเราจะหาแค่เด็กคนเดียวบนเรือลำนี้ไม่ได้”

นั่นคือการตอบปฏิเสธอย่างชัดเจน หลี่เหวินหลงกำหมัดแน่นและกล่าว “พวกเขาจะเตรียมการมาอย่างดี อาจจะมีของวิเศษที่ใช้ซ่อนตัวหลงเออร์ได้ ขอฝ่าบาททรงเมตตา พาเขากลับคืนมาให้พวกเราด้วย”

ด้วยท่าทางของเขา คนที่ไม่รู้ต่างขบคิดว่าองค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่ทำราวกับว่านั่นคือเลือดเนื้อเชื้อไขของตนก็ไม่ปาน ทั้งที่หวังเฟิงหลงเป็นเพียงแค่ลูกของคนรักเท่านั้น

นอกจากเขาแล้ว หวังเลียงเฟิงเองก็นิ่งตัวตรงตาแดงก่ำ จ้องเขม็งมา

อย่างอดทน ชื่องัดแห่งตำโงจิ่งเร่งปลอบ

“องครักษ์หายาพาแห่งตำโงจิ่งกับองค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์โปรดวางใจ เรา
รับปากว่าจะพาเด็กคนนั้นกลับมาให้ได้”

“ขอบพระทัยฝ่าบาทเพคะ” หวังเลียงเฟิงยอบกายลง ตอนหยัดกาย
ขึ้นมาเธอมองไปยังฉีเหล่ย เห็นเขาทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ก็นึกแค้นใจ แต่ก็รู้ว่าเมื่อ
อยู่บนเรือนี้ เธอไม่สามารถชี้หน้าหรือกล่าวโทษฉีเหล่ยได้ หากไม่มีหลักฐาน

หลี่เหวินหลงเดินมานั่งเคียงข้างนางพลางกล่าวเสียงเครียด “คนของ
ตำโงจิ่งอยู่ครบ”

หวังเลียงเฟิงมองเขาก่อนจะกระซิบถาม “หมายความว่าอย่างไร”

ก่อนจะขึ้นมานบนเรือนั้น ทุกคนล้วนถูกตรวจค้นตัวอย่างเคร่งครัด หาก
ไม่ใช่ฝีมือของคนตำโงจิ่งที่อยู่ตรงหน้าพวกเธอ ย่อมหมายความว่าอาจจะมีคน
แอบขึ้นเรือจวนลำนี้

แต่คนอื่นจะสามารถขึ้นเรือที่มีการคุ้มกันอย่างแน่นหนาและเต็มไปด้วย
ทหารของตำโงจิ่งได้อย่างไร หวังเลียงเฟิงกัดปากตนเอง ก่อนถามหลี่เหวินหลง
“เจ้ามีแผนการใดหรือไม่”

“หากว่าจำเป็น ก็พึ่งเรือนั้นไปเลย” หลี่เหวินหลงกล่าวอย่างจริงจัง

“ความล้มพันธ์ระหว่างแคว้น?” หวังเลียงเฟิงถามเสียงสูง

หลี่เหวินหลงหันมามองหน้านางแล้วถามกลับ “มันสำคัญเท่าชีวิตลูก
ของเราหรือ”

หวังเลียงเฟิงกุมมือเขาแล้วตบเบาๆ ให้เขาใจเย็นลง “ทะเลาะกับตำโงจิ่ง
แล้ว อย่าทะเลาะกับตำโงจิ่งอีกจะดีกว่า” เธอไม่นึกเลยว่าจะมีวันที่ต้องมาปลอบ
ประโลมคนที่ใจเย็นกว่าตนเองเช่นนี้

โจวจื่อเซียงเป็นผู้นำการค้นหาเด็กน้อยด้วยตัวเอง เขาค้นเรือทั้งลำ
สำรวจของวิเศษทุกชิ้น โจวจื่อเซียงมีสีหน้าไม่สู้ดี เขาค้นหาถึงสามรอบแต่กลับ
ไม่พบร่องรอยอะไรเลยสักอย่าง

โจวจื่อเซียงกลัดกลุ้ม แม้เขาจะยังไม่มีลูก แต่ก็รู้ว่าลูกนั้นคือแก้วตา

ดวงใจของพ่อแม่ บัดนี้เด็กน้อยที่หายตัวไป มีพ่อเป็นถึงองค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่ แม่เป็นองค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์ ไม่ว่าจะเป็นทางต้าหลี่หรือวังมัจฉาภิรมย์ ต้าโจวล้วนไม่ต้องการมีเรื่องกับฝ่ายใดทั้งสิ้น

โจวจื่อเซียงกลับมาพร้อมความว่างเปล่า เห็นสีหน้าของเขาแล้วต้องเตี้ยแห่งต้าโจวก็สะท้อน ขนาดอยู่บนเรือ องค์รัชทายาทและทหารของต้าโจวยังไม่สามารถหาเด็กแค่นั้นหนึ่งได้! นี่คือการอับอายของต้าโจว!

ความละอายฉายชัดบนดวงหน้าโจวจื่อเซียง หลี่เหวินหลงกำหมัดแน่น ไทเฮาแห่งต้าโจวจึงถามย้า

“รัชทายาท หาตัวเด็กคนนั้นพบหรือไม่”

“ทูลเสด็จยา กระหม่อมไร้ความสามารถพะยะค่ะ” วันนี่คือวันแต่งตั้งเขาเป็นรัชทายาท แต่ต้องมาประกาศว่าตนไร้ความสามารถเช่นนี้ เป็นครั้งแรกที่โจวจื่อเซียงไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน

“รัชทายาทอย่ากล่าวเช่นนั้น...” แววดาของไทเฮาแห่งต้าโจวเต็มไปด้วยเมตตา “เจ้าลองตรองให้ดี ยังไม่ได้หาที่ใดบนเรือลำนี้อีกหรือไม่”

“เสด็จแม่กล่าวถูกต้อง เมื่อคนหายบนเรือ ก็ย่อมต้องอยู่บนเรือ” ช่างเตี้ยแห่งต้าโจวกล่าว

“กระหม่อมจะไปค้นหาอีกรอบ” โจวจื่อเซียงกล่าว ก่อนจะถอยออกไป

เวลาผ่านไปถึงครึ่งชั่วยาม สุดท้ายแล้วสิ่งที่ได้มากกลับเป็นความว่างเปล่า คนในราชวงศ์ต้าโจวหน้าเสียวมากขึ้นทุกที

“พบหรือไม่” หวังเลียงเฟิงกระซิบถามเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ที่บินกลับมา “ไม่พบเลยมารดา สงสัยน้องชายจะถูกขังอยู่ในของวิเศษ” อ้ายไปบอก ‘หากค้นด้วยจุมูกแล้วยังไม่พบ หมายความว่าน้องชายจะต้องอยู่ในของวิเศษ แต่ไม่รู้ว่าเป็นของสิ่งใด’ อ้ายเป่าสุรูป

สุดท้ายก็เหลือเพียงวิธีเดียวเท่านั้น นั่นคือตรวจค้นของวิเศษของผู้อื่น หวังเลียงเฟิงกับหลี่เหวินหลงต่างครุ่นคิดว่าหากเป็นการวางแผนของฉีเหล่

เขาจะต้องรอบคอบอย่างยิ่งที่สุด และหากว่านี่เกี่ยวข้องกับของวิเศษที่ฉันต้องการ เขาก็ต้องลงทุนลงแรงถึงที่สุด

โจวจื่อเซียงไม่อยากทำในสิ่งที่กำลังจะกล่าว ทว่าสุดท้ายก็ต้องทำ “เนื่องจากโอรสขององค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์ได้หายตัวไป ข้าคิดว่า... คงต้องขอตรวจสอบของวิเศษทุกชิ้นของพวกท่าน หวังว่าพวกท่านจะให้ความร่วมมือ”

“ถ้าฉันดีใจให้ความร่วมมือ” ฉันเหลยบอก หันมองหวังเลียงเฟิงกับหลี่เหวินหลง “เด็กคนนั้นหายไป คนเป็นแม่คงจะร้อนใจมากแล้วกระมัง”

หลี่เหวินหลงกับหวังเลียงเฟิงกุมมือกันแน่นขึ้น คล้ายต่างพยายามห้ามอีกฝ่ายไม่ให้เข้าไปทำร้ายฉันเหลย

หลังจากที่โจวจื่อเซียงประกาศออกไป บรรยาการก็ยิ่งตึงเครียดขึ้น หลายคนรู้สึกวุ่นวายถามหา สีหน้าจึงเต็มไปด้วยความวิตกกังวลและไม่ยินยอม ทว่าเด็กที่หายไปคนนั้นคือโอรสขององค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์ และเป็นคนขององค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่ คักดีฐานะไม่ธรรมดา พวกเขาจึงถูกอำนาจอุดหนุน ยินยอมแสดงของวิเศษให้ผู้รอบรู้ของต้าโจวตรวจสอบทีละคน

คำโบราณนั้นกล่าวว่า ‘คนไม่ผิด ผิดที่หยกงาม’ การนำหยกของตนมาแสดงให้ผู้อื่นเห็น แทบจะเป็นการฆ่าตัวตายสำหรับบางคน แต่โจวจื่อเซียงก็ฉลาดมากพอ เขาได้ทำการเปิดห้องไว้สำหรับตรวจสอบของวิเศษโดยเฉพาะ

ผู้ที่ตรวจสอบนั้นคือคนในราชวงศ์ต้าโจวที่ให้สัตย์สาบานว่าจะไม่เอาความลับของของวิเศษแต่ละชิ้นไปบอกผู้อื่น ฮองเต้แห่งต้าโจวกับโจวจื่อเซียงนั้นตรวจสอบของวิเศษฝ่ายบุรุษ ขณะที่ไท่เฮากับฮองเฮาแห่งต้าโจวตรวจสอบของวิเศษฝ่ายสตรี

นางกำนัลผู้หนึ่งเดินมาหาหวังเลียงเฟิง กล่าวอย่างสุภาพ “เชิญองค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์เพคะ”

“ข้าด้วยหรือ” หวังเลียงเฟิงถามกลับเสียงเครียด ทว่าเธอพอจะได้ยินเพียงสองสามคน “ข้าเป็นแม่ของเด็กที่หายตัวไปนะ”

นางกำนัลทำสีหน้าลำบากใจ กล่าวขึ้น “ขอองค์หญิงโปรดเข้าพระทัย

พวกหม่อมฉันจำต้องตรวจสอบของวิเศษของทุกคนที่อยู่บนเรือเพคะ”

หวังเลียงเฟิงสูดลมหายใจลึก พยักหน้ารับพร้อมหยตกายลุกขึ้นเดินไปยังห้องหนึ่ง ถวายความเคารพไทเฮาและสองเฮาแห่งตำโงว เธอคุกเข่าลงพลาบเอ่ย “ของค์ไทเฮาและสองเฮาโปรดพาลูกกลับมาคืนหม่อมฉันให้ได้นะเพคะ”

ไทเฮาก้าวมาหา ประคองหวังเลียงเฟิงด้วยตนเอง ก่อนกุมมือนางอย่างเห็นใจ “องค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์อย่ากังวล เกิดเรื่องขึ้นบนเรืออันเป็นความภาคภูมิใจของพวกเรา ย่อมต้องช่วยท่านอยู่แล้ว”

“เราจะหาเด็กน้อยผู้นั้นให้พบให้ได้ องค์หญิงโปรดวางพระทัย...” สองเฮาแห่งตำโงวแย้มยิ้มเล็กน้อย “ท่านวางของวิเศษไว้บนแท่นนั้นเถิด”

หวังเลียงเฟิงมองไปยังแท่นที่ใช้สำหรับวางของวิเศษก่อนกล่าว “หม่อมฉันไม่มีของวิเศษใดติดตัวมาด้วยเพคะ”

วังมัจฉาภิรมย์นับเป็นสถานที่รวบรวมของวิเศษขึ้นชื่อ แต่หวังเลียงเฟิงกลับกล่าวว่าตนไม่มีของวิเศษใดมาด้วย ไทเฮากับสองเฮาลอบสตากัน ก่อนสองเฮาจะกล่าวอย่างจริงจัง

“องค์หญิง... พวกเราไว้วางใจได้นะ”

“หม่อมฉันไม่มีจริงๆ เพคะ แม้แต่เส้นหางม้าประจำตัวของหม่อมฉันหม่อมฉันก็ไม่ได้นำติดตัวมาด้วย” หวังเลียงเฟิงกล่าวอย่างจริงจัง ก่อนจะลอบมองกำไลข้อมือของตน หากว่าตนที่มีศักดิ์เป็นองค์หญิงผู้หนึ่งกล่าวถึงเพียงนี้แล้วพวกนางยังไม่เชื่อ ดันทุรังจะให้เธอถอดเครื่องประดับออกด้วย หวังเลียงเฟิงก็ต้องคิดแล้วว่าหนึ่งในสองคนนี้อาจร่วมมือกับฉันทะเล

ไทเฮาแห่งตำโงวจึงพยักหน้ารับ “ข้าเชื่อองค์หญิง”

หวังเลียงเฟิงยอบกายคารวะขอบคุณทั้งสองอีกครั้ง ก่อนจะเดินออกจากห้องไป

หลี่เหวินหลงเองก็ตรวจสอบของวิเศษจนหมดแล้ว แต่เขาไม่กลับไปนั่งที่นั่นฟังบุรุษ เดินมานั่งข้างหวังเลียงเฟิงพร้อมกุมมือนางเอาไว้ พลาบกระซิบบอก “ฝ่ายข้าไม่พบพิรุณ”

หวังเลียงเฟิงปั่นหน้าเครียด หลี่เหวินหลงจึงบีบมือนางพร้อมบอก “จงมองข้า” หวังเลียงเฟิงทำตามคำพูดเขา หลี่เหวินหลงกล่าว “เราจะต้องได้ลูกคืน”

หวังเลียงเฟิงมองเขาแล้วพยักหน้ารับ หลี่เหวินหลงเห็นนางทำตาแดงๆ จึงดึงเข้ามากอด ลูบ่าลูบหลังปลอบประโลม ดวงตาเขาเข้มขึ้น

การตรวจสอบของวิเศษเสร็จสิ้นแล้ว ผลปรากฏว่าหวังเฟิงหลงไม่ได้

ถูกแขกบนเรือจับไป คนในราชวงศ์ต่างโจวต่างมึนแปดด้าน

โจวจื่อเซียงเกรงใจ ทว่าก็ต้องเดินไปบอกหวังเลียงเฟิงและหลี่เหวินหลง “เวลาผ่านมานานแล้ว เรือจะต้องเทียบท่า”

“แล้วลูกของพวกข้าเล่า” หลี่เหวินหลงถามกลับ

“พวกแขกของข้าอดทนไม่ได้แล้ว” โจวจื่อเซียงทำหน้าที่ลั่นหวัง

หลี่เหวินหลงทำท่าจะกล่าวอะไร หวังเลียงเฟิงกลับสะกิดเขาและกระซิบบอก

“เหวินหลง เราให้เขาเทียบฝั่งเถิด ไม่แน่ว่าคนที่จับลูกของเราไปอาจจะยื่นเงื่อนไขต่อเมื่อเราขึ้นฝั่งก็เป็นได้”

หลี่เหวินหลงใคร่ครวญดูแล้วก็พยักหน้ารับ มองโจวจื่อเซียงที่ทำหน้าสลด ก่อนกระซิบเลื้อยอีกฝ่ายเข้ามาใกล้ กระซิบบอกบางอย่างที่ทำเอาโจวจื่อเซียงต้องมองหน้าเขา

หลี่เหวินหลงพยักหน้ารับ โจวจื่อเซียงจึงเร่งกล่าว “ข้าจะไปตรวจสอบ” แล้วก็ผละไป

เรือจวินเทียบท่า แขกของเรือทยอยลงจากเรือ โจวจื่อเซียงขึ้นเดินเข้ามาใกล้หวังเลียงเฟิงที่ยังยืนอยู่บนเรือ พร้อมทอดมองเหล่าแขกที่ลงจากเรือ ซึ่งกำลังพูดคุยกันถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น

“ข้า... ข้าขอโทษนะ” โจวจื่อเซียงคิดว่าเพราะตนปกป้องหวังเฟิงหลงไม่ดี เขาถึงได้หายตัวไป

หวังเลียงเฟิงไม่โทษนาง แต่ก็ไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะยิ้มแย้มและพูดคุยกับใครเช่นกัน จึงพยักหน้ารับ

โจวจื่อเหียนกล่าวว่า “ขอให้เขาปลอดภัยด้วยเถิด”

หวังเลียงเฟิงพยักหน้าอีก ในใจคิดว่าหากหวังเฟิงหลงเป็นอะไรขึ้นมา เธอจะต้องใจสลายอย่างแน่นอน

แต่ก่อนที่จะตัวเองจะเป็นอะไรเพราะเสียลูก ขอทำลายแคว้นต้าฉีสักแคว้นหนึ่งเถิด!

เมื่อทุกคนลงจากเรือจวิน เรือก็แล่นเข้าไป เนื่องจากทุกคนไม่ได้นอนทั้งคืน วันนี้ต้องแต่งตำโจวจื่อเหียนว่าราชการ แยกเรือแยกย้ายกันไปพักผ่อน ส่วนหวังเลียงเฟิงไม่มีอารมณ์ทำอะไรทั้งนั้น ลูกชายของเธอหายไปทั้งคน พ่อแม่ที่ไหนจะพอนคลายได้อีก

เห็นอาหารที่นางกำนัลของต้าโจวยกมาให้ หวังเลียงเฟิงก็โบกมือพร้อมกล่าวว่า “เจ้ายกออกไปเถอะ”

ลู่จู ลี่จิ้น และลี้หลินเห็นนางเป็นเช่นนั้นก็ถอนใจ นางกำนัลของต้าโจวยกอาหารกลับไป ไม่นานก็ยกถ้วยใส่น้ำแกงกลับมาให้หวังเลียงเฟิงแล้วเอ่ย

“ไทเฮาแห่งต้าโจวประทานมาให้ห้องค์หญิงพะคะ” นางกำนัลบอก

ลู่จูยกถ้วยน้ำแกงนั้นแล้วเดินมาหาหวังเลียงเฟิง “คุณหนู” นางกล่าว “ท่านต้องบำรุงตัวเองด้วยนะเจ้าคะ”

หวังเลียงเฟิงจึงฝืนใจดื่มน้ำแกงนั้นไปครึ่งถ้วย จากนั้นก็ดื่มไม่ลงอีก จึงได้บอกให้ลู่จูยกออกไป

ตอนที่เธออยู่ลำพัง นกพิราบตัวหนึ่งก็บินเข้ามาในห้อง ที่ขาของนกตัวนั้นมีม้วนคล้ายแผ่นหนังผูกเอาไว้ด้วยวิธีการค่อนข้างโบราณ ทว่าไม่สามารถรู้ได้ว่าเป็นผู้ใดส่งมาหาเธอ หวังเลียงเฟิงจะหยิบม้วนแผ่นหนังนั้นมาเปิดอ่าน ก็พบว่ามันเป็นของวิเศษ ที่แค่ปลดเชือก ของสิ่งนั้นก็ขยายออกเป็นแผ่นหนังขนาดใหญ่พอดีมือ

เธอพบว่ามันเป็นแผนที่เส้นทางคดเคี้ยวสายหนึ่ง หวังเลี้ยงเฟิงเห็นจุด
สังเกตว่าตรงปากทางเข้าของเส้นทางนั้นน่าจะเป็นสถานที่หนึ่งในสวนสวยของ
ต้าโจว ใต้แผนที่นั้นมีอักษรเขียนเอาไว้ว่า

‘ราตรีนี้ เมื่อไฟหน้าห้องพักของเจ้าดับ ให้นำกำไลมาแลกตัวเด็กที่จุด
นัดพบเพียงลำพัง อย่าให้ผู้ใดรู้!’

หวังเลี้ยงเฟิงมอง ‘จุดนัดพบ’ ที่ระบุไว้บนแผนที่ ทว่ายังไม่ทันได้จดจำ
อะไร แผนที่นั้นก็เผาตัวเองไปอย่างรวดเร็ว เธอเข้าใจได้ทันทีว่านี่จะต้อง
เป็นแผนการของฉินเหลอย่างแน่นอน!

“พวกเจ้าจำแผนที่เมื่อครูได้หรือไม่”

‘ไม่ได้มารดา’ แผลงหรือฉินฉินที่เกาะดอกไม้ประดับแจกันอยู่กล่าว
ออกมา ‘แต่เราจำทางเข้าได้’

“ข้าก็จำได้แค่นั้น” หวังเลี้ยงเฟิงมีสีหน้าเครียด กระซิบบอกเสียงเบา
“ไปบอกเหวินหลงให้แม่ที”

แผลงหรืออีกตัวหนึ่งซึ่งก็คืออ้ายเป่บินจากไปเงียบๆ หวังเลี้ยงเฟิงยกมือ
ขึ้นลูบหน้าพาลางมองกำไลสีน้ำเงินที่ข้อมือแล้วลูบเบาๆ

คืนนั้นหลังจากที่ลี้จู่ดับไฟนาก็ก้าวออกจากห้องไป หวังเลี้ยงเฟิงพลิก
ตัวไปมาอยู่บนเตียง ลักพักก็หัดกายลุกขึ้น มองไปยังคบไฟที่จุดไว้นอก
ห้องพัก ลักพักคบไฟอันนั้นก็ดับลง คบไฟด้านนอกนั้นถูกวางเอาไว้หลายที่
แต่เจาะจงมาดับอันที่อยู่ตรงกับหน้าต่างห้องพักของเธอพอดี

หวังเลี้ยงเฟิงคิดว่าชุดดำมาสวม ทำให้ร่างของเธอกลืนไปกับความมืด
จากนั้นก็หลบออกจากห้องพักของตน อาศัยความมืดอำพรางกาย รีบตรงไป
ยังจุดที่ระบุไว้ในสารลับทันที

‘มารดา มีคนแอบมองเราอยู่ตลอดเวลา ให้ข้าจัดการดีหรือไม่’ ผิงผิง
ที่แปลงกายเป็นแมลงเกาะบ่หวังเลี้ยงเฟิงเอ่ยขึ้นมาท่ามกลางความเงียบ

“ไม่ต้องหรอก ปล่อยพวกเขาเตรียมต้อนรับข้าไว้ให้พอ อ้ายเป่ เจ้าไป

บอกเหวินหลงเถอะ” หวังเลียงเฟิงกระซิบบอก แมลงหวี่ตัวหนึ่งก็บินไปจากเธออย่างรวดเร็ว

สถานที่ที่หวังเลียงเฟิงมาถึงก็คือลานรูปปั้นของราชวงศ์ต้าโจว เป็นรูปปั้นมังกรสมุทรตัวใหญ่ ล้อมรอบไปด้วยรูปปั้นของสัตว์ทะเลชนิดต่างๆ หวังเลียงเฟิงเดินไปที่รูปปั้นงูตัวใหญ่ ลูบคลำลึกลับก็พบว่ามีการดาษเหนือเอาไว้ตรงรูปปั้น หวังเลียงเฟิงคลี่เปิดมันอ่านพลาจจุดคบไฟ บนกระดานนั้นระบุข้อความ ‘ซาที่สาม ผั่งซ้าย’ แล้วกระดานแผ่นนั้นก็เกิดไฟลุกขึ้นเองจนมอดไหม้

หวังเลียงเฟิงเอื้อมมือไปจับซาที่สามผั่งซ้ายของปู ออกแรงโยกเบาๆ มังกรสมุทรตัวใหญ่ก็ขยับเคลื่อน อ้าปากออกจนเห็นช่องทางลับเพื่อเดินลงไป

หวังเลียงเฟิงก็นับถือนี่แหละที่สามารถสกัดทหารของต้าโจวออกไปจากสวนแห่งนี้ แม้จะทำให้เกิดเสียงดังเพียงใดก็ไม่มีทหารนายใดพุ่งตัวเข้ามาจู่โจม

หวังเลียงเฟิงเดินเข้าไปในปากมังกรสมุทร ด้านข้างนั้นมีคบไฟที่ยังไม่จุด หวังเลียงเฟิงจึงคว้ามาถือไว้แล้วจุดไฟส่องทาง เธอเห็นบันไดทอดยาวลงไป จึงเดินลงบันไดนั้น ก่อนจะพบทางแยกที่ราบเรียบทอดยาวในความมืด โดยมีบันไดให้เดินลึกลงไปเบื้องล่างอีก หวังเลียงเฟิงคิดว่าสถานที่ลับของราชวงศ์ต้าโจวแห่งนี้คงเป็นชั้นใต้ดินที่มีหลายชั้น เธอนึกภาพแผนที่ในแผ่นหนังนั้นแล้วเดินลงบันไดอีกชั้น แสงจากคบไฟไหววูบและดับลงอย่างรวดเร็ว หวังเลียงเฟิงยืนนิ่ง เธอคล้ายได้ยินเสียงน้ำและเสียงตัวอะไรบางอย่างกำลังว่ายน้ำอยู่

‘มารดา ท่านอยู่เฉยๆ นะ’ ผิงผิงส่งเสียงอยู่ข้างหู ‘ด้านล่างมีฉลาม’

หวังเลียงเฟิงนึกถึงภาพยนตร์โจรสลัดที่เคยดู เธอเดินบนไม้กระดานด้านล่างแหล่งน้ำนั้นมีฉลามอยู่มากมายรอกินเหยื่อ เธอรีบหยิบเอาไข่มุกเรืองแสงเม็ดใหญ่ออกมาจากมิดิคาไล

และเป็นอย่างที่คิด ด้านล่างคือฝูงฉลาม ส่วนทางเดินนั้นมีเพียงไม้

กระดานให้ข้ามไปอีกฝั่งเท่านั้น

“ข้าคิดว่าหลังประตูถัดไปจะต้องมีกับดักอีกมากมายแน่นอน” หวังเลียงเฟิงกล่าวอย่างไรอารมณ์ ส่องไข่มุกเรืองแสงเพื่อมองผนังด้านข้าง เธอเห็นวงอาคมที่วาดเป็นรูปดวงตาฝังอัญมณีอยู่ หวังเลียงเฟิงรีตาลง

‘มารดา ท่านอยากชี้ข้าข้ามไปหรือไม่’ ผิงผิงเข้าใจไปว่ามารดากลัวว่าจะเดินสะดุดและถูกฉลามทำร้ายจึงขันอาสา

หวังเลียงเฟิงส่ายหน้าและกระซิบบอก “แม้ว่าฉะหล่งจะต้องจับตาตุเราอยู่ จะใช้งานพวกเจ้าให้เขาเห็นไม่ได้” แล้วหวังเลียงเฟิงก็เหยียบไม้กระดานมันขยับไหวเบาๆ หวังเลียงเฟิงกัดปากพลางกล่าว “เส้นทางนี้บีบให้ข้าต้องเอาของวิเศษออกมาใช้! เขาคิดจะแอบดูว่ากำไรของข้านั้นเป็นของจริงหรือของปลอม!”

หวังเลียงเฟิงใช้วิชาตัวเบาก้าวเดินบนไม้กระดานไปยังประตูถัดไป พอเปิดออกไปก็พบกับห้องหนึ่ง เมื่อส่องเม็ดยาไข่มุกลงเบื้องล่างก็เห็นพื้นที่ปูด้วยกระเบื้องสีอ่อนสลักกับเข็ม เป็นลวดลายเหมือนกระดานหมากรุก หวังเลียงเฟิงดึงแสงหาม้าออกจากมิติกำไล คิดว่าจะพาตไปยังพื้นที่เป็นสีอ่อน

มันพังลงไปอย่างรวดเร็ว ฟังเสียงแล้วคล้ายเป็นกระเบื้องที่ปูพื้นนั้นหล่นลงไป เธอได้ยินเสียงกระแทกดังก้อง หมายความว่าเบื้องล่างจะต้องลึกมากจนแทบหาจุดสิ้นสุดไม่พบ

หวังเลียงเฟิงพาตไปยังที่กระเบื้องสีเข้ม พื้นตรงนั้นเกิดเป็นรอยแต่ไม่ยุบตัว เธอจึงก้าวไปบนพื้นผิวที่เป็นสีเข้ม จนเปิดประตูไปยังห้องต่อไปได้

ห้องต่อไปราวกับถูกปูด้วยกระเบื้องหลายสี หวังเลียงเฟิงยกมือขึ้นลูบหน้าแรงๆ สงสัยว่ากว่าที่เธอจะได้พบลูกน้อยคงอีกนาน

ไทเฮาแห่งต้าโจวกำลังสวดภาวนาอย่างขะมักเขม้นอยู่ในตำหนัก จู่ๆ เพลวไฟที่จุดเอาไว้ก็ดับไปชั่วขณะ ดวงตาฝ้าฟางหวาดคมกล้าค่อยๆ ลืมขึ้น ก่อนหันมองไปด้านหลัง นางกำนัลที่คอยปรนนิบัติพระนางอยู่กำลังถูกชายชุดดำ

จับตัวไปอุดปาก จ่อคมมีดที่ลำคอไว้เป็นตัวประกัน ขณะที่ชายชุดดำที่เหลือ
เร่งปิดหน้าต่างไม่ให้ผู้ใดเข้ามาเห็น

ไทเฮาตื่นตระหนก แต่ก็ยังรักษาความสุ่มเอาไว้ได้เฉกเช่นผู้ที่ผ่าน
ประสบการณ์มามากมาย พระนางถามขึ้น “พวกเจ้าต้องการอะไร”

“กระหม่อมมากกว่ากระมังที่ต้องถามพระองค์เช่นนั้น”

เสียงนั้นทำเอาไทเฮาถึงกับสะท้าน “องค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่!”

หลี่เหวินหลงดึงผ้าปิดหน้าลง ก่อนพยักหน้าให้คนอื่นๆ ปลอยตัวนาง
ก้านัล นางก้านัลเหล่านั่นจึงปราดเข้าไปขวางระหว่างเหล่าผู้บุกรุกกับนาย
เหนือหัว นางก้านัลผู้หนึ่งกล่าวเสียงดัง

“นี่มันหมายความว่าอย่างไรกันเพคะ! พระองค์... กำลังจะทำให้ต้าหลี่
กับต้าโจวต้อง...”

“คนที่จะทำให้สองแคว้นบาดหมางกันคงมิใช่ข้ากระมัง!” หลี่เหวินหลง
เริ่มหมดความอดทน จ้องมองไทเฮาแห่งต้าโจวพร้อมถาม “ใช่หรือไม่เพคะคะ”

ไทเฮาผู้เจียบสงบก้มหน้า กล่าวเสียงเรียบอย่างอ่อนน้อม “ข้ามีทราบบว่า
องค์รัชทายาทกำลังตรัสถึงเรื่องใด”

“เรื่องที่ว่าผู้ใดจะสามารถลักพาตัวและหลบซ่อนเด็กคนหนึ่งไว้ได้ บน
เรือที่ได้ชื่อว่าเป็นความภาคภูมิใจของต้าโจว” หลี่เหวินหลงเอ่ยเสียงเครียด “ทั้ง
ที่ราชวงศ์ต้าโจวต้องอับอายถึงเพียงนั้น เหตุใดพระองค์จึงยังทำ นี่อาจะ
ทำให้ต้าโจวของพระองค์เป็นศัตรูกับต้าหลี่ และวังมัจฉาภิรมย์ด้วย!”

“ข้าก็ยังไม่ทราบว่าพระองค์รับสั่งเรื่องอันใด” ไทเฮากล่าวอย่างสงบ
“องค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่ หากไม่มีหลักฐานก็อย่าได้มากล่าวหาข้า เพื่อสาย
สัมพันธ์อันดีระหว่างสองแคว้น เชิญพระองค์กลับไปเถิด แล้วข้าจะไม่เอาความ”

“เด็กคนนั้นเป็นลูกแท้ๆ ของกระหม่อมกับหวังเลียงเฟิง” หลี่เหวินหลง
เอ่ยเสียงเรียบ

ไทเฮาแห่งต้าโจวชะงัก

หลี่เหวินหลงมองพระนางด้วยสายตาแน่นแน “ไทเฮา โปรดเมตตาด้วย

เถิด...” องค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่กล่าวเสียงแผ่วเบา “...พระองค์ทรงทราบดีว่า ผู้เป็นพ่อแม่นั้นรู้สึกเช่นไรเมื่อลูกต้องหายไป”

ไทเฮาแห่งต้าโจวกำหนัดหนึ่ง หลี่เหวินหลงจึงกล่าวต่อ “ในอดีต ต้าฉี กับต้าโจวมีการอภิเษกสมรสเชื่อมความสัมพันธ์กันบ่อยครั้ง แทกทุกคนบนเรือ ก็ถูกตรวจสอบอย่างเข้มงวดที่สุด หากมิใช่คนในเป็นผู้กระทำ ก็คงจะไม่มี คำตอบอื่น เพื่อลูกแล้ว ซายาของกระหม่อมจึงยอมตามแผนของพวกเขา ใน สถานที่ลับแห่งราชวงศ์ต้าโจว ไทเฮา... ผู้ใดจะทราบเรื่องราวในต้าโจวมากมาย ขนาดนี้ หากมิใช่พระองค์ หรือฮ่องเต้แห่งต้าโจว”

“องค์รัชทายาท ได้โปรด...” ไทเฮาแห่งต้าโจวถอนใจยาว “ที่ต้าฉี ตอนนี้มีองค์หญิงแห่งต้าโจวอยู่ พวกนางเป็นลูกหลานของข้าทั้งนั้น”

“เฟิงเอ๋อร์เคยช่วยองค์รัชทายาทแห่งต้าฉีเอาไว้ พวกเขายังทำกับนางได้ ไทเฮาคิดหรือว่าแค่ท่านยอมช่วยเหลือพวกเขา ชาวต้าโจวที่อยู่ในต้าฉีจะ ปลอดภัย หรือว่าพวกต้าฉีจะมาบีบให้พระองค์กล่อมฮ่องเต้แห่งต้าโจวส่งทหาร ไปรบกับต้าหลี่เพื่อต้าฉีอีกกัน” หลี่เหวินหลงม้มปากแน่น “นี่ยังไม่รวมป้าสะไภ้ ของกระหม่อมที่อยู่ด่านอุดร นางจะต้องถูกสังหาร หากต้าฉีบุกต้าหลี่”

“...” ไทเฮาแห่งต้าโจวหน้าขาวซีด

“กระหม่อมเข้าใจความรักของพระองค์ แต่หลงเอ๋อร์กี้เป็นลูกของ กระหม่อม หากกระหม่อมต้องการให้พระองค์เดือดร้อน คงจะเปิดโปงพระองค์ ไปตั้งแต่อยู่บนเรือแล้ว ที่กระหม่อมไม่ทำก็เพราะเชื่อว่าพระองค์มีพระทัย เมตตา โปรดบอกกระหม่อมมาได้หรือไม่ว่ายามนี้หลงเอ๋อร์อยู่ที่ไหน แล้ว กระหม่อมจะไปทันที จะไม่ให้พวกเขารู้ว่าพระองค์ช่วยกระหม่อมเอาไว้แน่” หลี่เหวินหลงเอ่ยเสียงนุ่ม

ไทเฮาแห่งต้าโจวกำมือแน่น ลักพักจึงถอนใจแล้วกล่าว “เขาอยู่กับข้า” พระนางพยักหน้าให้นางกำนัลคนสนิทเป็นสัญญาณ นางกำนัลจึงเดินไปยัง แท่นบูชาเทพแห่งท้องทะเลที่คนต้าโจวเคารพบูชา หมุนตรงฐานรูปปั้นคราหนึ่ง กลไกก็เปิดออก ห้องลับหนึ่งพลันปรากฏ

พอเห็นเปลเด็กอ่อน หลีเหวินหลงก็พุ่งตัวเข้าไปทันที

หวังเฟิงหลงกำลังหลับสนิท ขนาดบิดาอุ้มขึ้นมากอดแนบอกร่างๆ ยังไม่รู้สึกรู้สีกตัวตื่นขึ้นมา หลีเหวินหลงคิดว่าบุตรชายจะต้องโดนยาสลบอย่างแน่นอน เขามองไทเฮาแห่งต้าโจวที่มีสีหน้าละอายใจ

พระนางจึงกล่าว “เขาไม่เป็นอะไร” ก่อนหันไปหยิบแผนที่เส้นทางหนึ่ง ขึ้นมายื่นให้หลีเหวินหลงพร้อมเอ่ย “องค์รัชทายาทไปช่วยองค์หญิงวังมัจฉา ภิรมย์เถิด เด็กคนนี้อยู่กับข้า ข้าสัญญาว่าเขาจะไม่เป็นอะไร”

หลีเหวินหลงเห็นแผนที่ไปยังห้องใต้ดินนั้นเขาก็เร่งรับมาพร้อมกล่าว “ขอบพระทัย!”

องค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่ก้าวออกจากตำหนักไทเฮาอย่างรวดเร็ว เขาหยุดเล็กน้อยเพื่อกล่าวกับองค์รัชทายาทแห่งต้าโจวที่ซ่อนตัวเพื่อแอบฟังเรื่องราวอยู่ “ข้าคิดว่าท่านต้องส่งคนมารักษาไทเฮาเพิ่ม”

“ข้าก็คิดไวเช่นนั้น” ดวงตาของโจวจื่อเซียงฉายแววไม่สปรามณ์ ต้าฉีหาญกล้ายิ่งนัก ถึงขั้นบีบคั้นไทเฮาแห่งต้าโจวเช่นนั้น

หลีเหวินหลงไม่สนทนากับเขากอีก สาวเท้าก้าวยาวๆ ลับหายไปในความมืดทันที

“ซำมีไซ อินเดีย นา โจนส์” หวังเลียงเฟิงบนกับตัวเองมาหลายครั้งแล้ว และเธอก็เริ่มพิจารณาความสามารถในการออกแบบกลไกลับของราชวงศ์ต้าโจว เห็นชัดว่าผู้ที่ผ่านทางลี้บนี้จะต้องมีความสามารถในการใช้วิชาตัวเบาเป็นอย่างสูง และจำเป็นต้องเป็นผู้ที่มีปัญญามาก หวังเลียงเฟิงคิดว่าเส้นทางลี้บนี้คงจะเป็นเส้นทางลี้ภัยของเหล่าเชื้อพระวงศ์ต้าโจว พอคนในราชวงศ์ผ่านเส้นทางไปอย่างปลอดภัยแล้วเปิดกลไก ก็ทำให้เกิดกับดัก แล้วด่านทดสอบทุกอย่างก็จะทำงานเพื่อถ่วงเวลาของศัตรูเอาไว้ ส่วนเหล่าเชื้อพระวงศ์ก็รีบหนีออกไป

ตอนนี้หวังเลียงเฟิงกำลังกอดเชือก ด้านล่างของเธอก็จะเข้าน้ำเค็มที่

ดูร้ายและมีลำตัวขนาดใหญ่ ดำนั่นนับว่าเป็นด้านยากสำหรับเธอมาก เพราะต่อให้รักสัตว์มากแค่ไหน หวังเลี้ยงเพิงก็กลัวจะซุ่มมากที่สุด

ในตอนเด็กๆ แม่เลี้ยงพาเธอไปเที่ยวสวนสัตว์ หวังเลี้ยงเพิงคิดว่าตุ๊กกระจกที่มีน้ำอยู่นั้นคือตุ๊กเลี้ยงปลา เลยเดินไปดูปลาใกล้ๆ กลายเป็นว่ามีจะเข้ตัวหนึ่งว่ายมาทางตุ๊กกระจกนั้นแล้วชนกระจกจนเกิดเสียงดัง

ต่อให้กระจกนั้นจะหนาและไม่บุบสลายแม้แต่หน่อย แต่หวังเลี้ยงเพิงก็ร้องไห้อย่างเสียขวัญจนแม่เลี้ยงต้องรีบวิ่งเข้ามาอุ้มและปลอบใจยกใหญ่ หวังเลี้ยงเพิงจึงจำจะเข้ตัวนั้นฝังใจ เธออาจจะไม่ได้ถึงกับกลัวนลานจนทำอะไรไม่ได้ แต่ถ้าเป็นไปได้ก็จะไม่ขอเข้าไปใกล้สัตว์ชนิดนี้

หวังเลี้ยงเพิงเหวี่ยงตัวไปคว้าเชือกอีกด้าน จะเข้ตัวใหญ่เหวี่ยงโยนมาจากไหนไม่ทราบ กระโดดขึ้นมากัดอากาศเสียงดัง เธอถอดเชือกตัวแข็ง ตั้งสติพักหนึ่ง ก่อนจะรีบไต่เชือกกระโจนไปจนถึงประตูถัดไป

พอปิดประตู แทนที่จะได้นั่งพักให้หายเหนื่อย หวังเลี้ยงเพิงก็รู้สึกคล้ายได้ยินเสียงของใหญ่และหนักตกลงมาจากที่สูงใกล้ๆ จึงมองขึ้นไป ก็เห็นหินกลมก้อนใหญ่กำลังหล่นลงมา หากยังยืนอยู่จุดเดิมจะต้องกระทบกับศีรษะหวังเลี้ยงเพิงอย่างแน่นอน

‘วีน! มารดา! วีนเร็ว!’ ลู่เหมยส่งเสียงเร่ง

หวังเลี้ยงเพิงจึงรีบวิ่ง แต่ละด่านที่ผ่านมาเธอใช้กำลังไปมาก ทางที่วิ่งก็ลาดชันลง หวังเลี้ยงเพิงวิ่งไปได้สักพักก็สับสนแล้วหาม้าพาดทำลายหินนั้นนำเหลือเชื่อนักที่หินก้อนใหญ่นั้นแตกกระจายดังใจ แต่ก็มีหินกลมก้อนใหญ่อีกก้อนพุ่งตรงมา และเมื่อฟังจากเสียงให้ตี หวังเลี้ยงเพิงก็มั่นใจว่ามีหินจำนวนมากที่กำลังพุ่งเข้ามาบดบี้เธอ

หวังเลี้ยงเพิงวิ่งหนีก้อนหินจนหน้าตั้ง พยายามมองหาสิ่งที่จะช่วยให้ตนหลบเลี่ยงหินพวกนี้ได้ ทันใดนั้นลู่เหมยก็บินเข้ามาใกล้และบอก

‘มารดา ข้างหน้ามีทางแยก! ท่านต้องไปทางขวานะ!’

หวังเลี้ยงเพิงเข้าใจในทันที พอวิ่งไปถึงทางแยกก็เลี้ยวขวาตามที่ลู่เหมย

บอก เส้นทางที่เธอเลือกเป็นทางตัน หินหลายสิบก้อนกลิ้งผ่านเธอไป ก่อนจะตกลงในน้ำดังตูม

หวังเสียงเพิงเดินออกจากทางตันตามหินพวกนั้นไป และพบว่าหินทั้งหลายกำลังลอยอยู่ในน้ำ อีกฝั่งหนึ่งของน้ำมีช่องทางให้เธอเข้าไป หวังเสียงเพิงพยายามมองลงไปว่ามีสัตว์ร้ายอะไรอีกหรือไม่ เธอยังไม่วางใจ เพราะเส้นทางที่ผ่านมาทำให้รู้แล้วว่าคนของต้าโจว นั้นซุกซนขึ้น เล่น สามารถสร้างหายนะให้ผู้ที่ไม่หลงเข้ามาในนี้ได้มากแค่ไหน

หวังเสียงเพิงกำลังคิดจะโยนอะไรลงไปทดสอบว่าในน้ำมีอะไรอีกหรือไม่ หินทุกก้อนนั้นก็ลอยขึ้นมาจากน้ำแล้วพุ่งตัวมาที่เธอ หวังเสียงเพิงจึงวิ่งหน้าตั้งกลับไปทางแยกนั้นแล้วหลบตรงทางตัน เห็นว่าหินทั้งหมดกลิ้งผ่านหน้าเธอไปด้านบนตามเดิม

เสียงหินที่กำลังสีกกร่อนทำให้หวังเสียงเพิงรู้ว่าน้ำในแอ่งนั้นจะต้องเป็นน้ำกรด จึงเดินกลับไปดูแอ่งน้ำนั้นอีกครั้ง พบว่าเป็นแอ่งน้ำขนาดใหญ่ที่ต้องให้มิวชาตัวเบาแข็งแรงเพียงใดก็คงจะไม่สามารถเหาะเหินเดินอากาศข้ามไปได้

ขณะกำลังคิดวิธีที่จะข้ามแอ่งน้ำกรดนี้ไป ในตอนนั้นเสียงหินกลิ้งก็ดังขึ้นอีกครั้ง หวังเสียงเพิงเร่งพุ่งตัวไปแอบตรงทางตัน พอหินตกลงไปในน้ำก็รีบกระโดดเหยียบหินเหล่านั้นไปยังด้านต่อไป

ตัวหินนั้นเปียกน้ำกรด ทำให้ร่องเท้าของหวังเสียงเพิงที่สัมผัสกับน้ำนั้นละลายไปอย่างรวดเร็ว หวังเสียงเพิงจึงเร่งถอยร่นเท้าออกแล้วเดินเท้าเปล่า ก่อนจะพบกับห้องที่เต็มไปด้วยหนามแหลมจนไม่มีที่ว่างให้หาทางเดินไปได้

หวังเสียงเพิงหมดความอดทนในตอนนั้น หยิบคัมภีร์การบอสูรออกมาจากมิติกาลแล้วยื่นไปทางน้ำกรด ก่อนประกาศเสียงดัง “จีเหล่ย! หากเจ้ายังไม่ส่งตัวลูกชายของข้าออกมา ข้าจะโยนคัมภีร์การบอสูรนี้ทิ้ง!”

หลังคำพูดของเธอก็มีเพียงความเงียบงัน หวังเสียงเพิงสุดลมหายใจลึก ก่อนจะฉีกคัมภีร์การบอสูรที่หลายคนต้องการนักหนาเป็นสองส่วน โยนส่วนหนึ่งลงไปใต้น้ำกรดจนเกิดเสียงดังฟู่อย่างไร้ซึ่งความลังเล

สิ่งตรงหน้าหวังเลียงเพิงเปลี่ยนไปในทันที ทั้งเพดานและผนังต่างขยับเคลื่อนที่ หวังเลียงเพิงเห็นผนังที่เลื่อนมาปิดแอ่งน้ำกรดในพริบตา เธออดทั้งกับความอัศจรรย์ของคนต่ำใจไม่ได้ กลไกทั้งหลายในสถานที่ลับแห่งนี้ดูน่าเอามาอวดมากกว่าเรื่องจินตวิสัยอีก

ขณะที่หวังเลียงเพิงกำลังอยู่ในห้วงแห่งความชื่นชม ฉีเหล่ยและคนของตำฉีทั้งหลายได้ปรากฏกายขึ้น ดวงหน้าขององค์รัชทายาทแห่งตำฉีไร้รอยยิ้ม หวังเลียงเพิงกวาดตามองพวกเขา ก่อนจะถาม

“ลูกชายข้าอยู่ที่ไหน”

ฉีเหล่ยจึงกล่าว “หากเจ้ายอมส่งกำไลมาให้ข้า ข้าจะบอกาลูกชายเจ้าอยู่ที่ไหน”

หวังเลียงเพิงหัวเราะ “ดูเหมือนว่าเจ้าจะยังไม่เข้าใจสถานการณ์นี้ดีพอนะฉีเหล่ย” ก่อนคว้าคอปไฟด้านข้างมาเผาแคมป์กร์กำราบอสูรที่เหลือ ก่อนจะหยิบตำราอีกเล่มขึ้นมา

ฉีเหล่ยเห็นดังนั้นก็กล่าว “เจ้าคิดว่าการที่เจ้าทำลายของปลอมต่อหน้าข้า แล้วจะทำให้ข้ากระวนกระวายจนรีบส่งลูกชายคืนเจ้ากระนั้นหรือ”

“เจ้าอยากจะเลี้ยงกับข้าหรือไม่เล่า ว่าของพวกนี้คือของจริงหรือของปลอม!” หวังเลียงเพิงถามกลับ

เกิดความเงิบขึ้นหลังจากนั้น หวังเลียงเพิงเริ่มเปิดตำราปลูกพืชสวรรค์และฝึกมันต่อหน้าฉีเหล่ย เขาจึงเร่งกล่าว

“หยุดนะ!” หวังเลียงเพิงจึงหยุด แล้วองค์รัชทายาทแห่งตำฉีก็ออกคำสั่ง “ไปนำตัวหวังเพิงหลงมา!”

คนของตำฉีที่รับคำสั่งก็ประสานมือแล้วผล่ไป หวังเลียงเพิงจึงลดมือลง ฉีเหล่ยบอกกับนาง “ท่าทางเจ้าจะเหนื่อย ไปดื่มชากันระหว่างรอดีหรือไม่”

“มิใช่ เจ้าอยากให้ข้าเหนื่อยหรือหิว มิใช่อยากให้ข้าอ่อนแรงจนสามารถแย่งกำไลไปจากข้าได้ง่ายๆ หรือหรือ” หวังเลียงเพิงฉีกหน้าเขาอย่างไม่ไยดี

ฉีเหลือถอนใจ “ข้าเป็นรัชทายาทแห่งต้าฉี ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องการให้
ต้าฉีได้รับผลประโยชน์สูงสุด”

“โดยการแย่งเอาจากผู้อื่นนี่นะหรือ” หวังเลียงเฟิงเลิกคิ้ว

“ใช่” ฉีเหลือตอบอย่างไม่ลังเล “หากมันทำให้ชาวต้าฉีมีชีวิตที่ดีขึ้น”

“นี่ข้าต้องนับถือเจ้าใช่หรือไม่” หวังเลียงเฟิงประชดกลับ

ต้าฉีเป็นเมืองหนาวที่ยากลำบากในการใช้ชีวิตกว่าอีกสองแคว้น พวกเขาไม่มีทรัพยากรมากพอจึงต้องซื้อหาของจำเป็นเข้าแคว้นตน ขณะที่แคว้นอื่น
ไม่ต้องทำอะไรก็อุดมสมบูรณ์พร้อม... หวังเลียงเฟิงคิดตามแล้วก็เจ็บใจแทน
พวกเขาอยู่บ้าง แต่เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่สมควรเห็นใจ เพราะต้าหลี่กับต้าโจวไม่
สามารถปันของมีค่าให้ต้าฉี หากไม่มีสิ่งแลกเปลี่ยน

ถ้ามองเป็นการค้า ก็นับเป็นการค้าที่ขาดทุน เมื่อไม่มีใครยอมทำการค้า
กับพวกเขา ต้าฉีจึงเลือกวิธีช่วงชิงเอาจากผู้อื่น

ฉีเหลือไม่ตอบคำและไม่ขยับตัว หวังเลียงเฟิงเองก็ยืนนิ่ง พวกเขากำลัง
เฝ้ารอ...

สามสิบ

หลังจากผ่านอะไรมามากมาย หวังเสียงเพิงก็คิดว่าตนเองมีความ
อดทนมากขึ้นกว่าเก่า แต่หลังจากรอนานถึงหนึ่งชั่วโมงคนของตำฉิกก็ไม่พา
หวังเพิงหลงมาให้เห็นหน้าเสียที หวังเสียงเพิงจึงคิดว่าอีกฝ่ายจะต้องเล่นตลกตึก
จึงขยับคืบไปเข้ามาใกล้ตำราปลุกพืชสวรรค์

ฉีเหล่ยที่กำลังคอยเฝ้าระวังจึงร้องขึ้น “หยุดนะ!” เขากรวนกระวาย
และสับสน “ดูท่าว่าเกิดปัญหาขึ้นแล้ว...”

หวังเสียงเพิงหรีตาลง เธอพนันได้ว่าปัญหานั้นอาจเป็นเพราะหลี่
เหวินหลงแน่ และคิดว่าหวังเพิงหลงน่าจะได้รับการช่วยเหลือจากบิดาของเขา
แล้ว เช่นนั้นก็หมายความว่า การที่เธอมาที่นี่เท่ากับทำหน้าที่เป็นตัวล่อไม่ให้
ฉีเหล่ยไหวตัวตอนที่หลี่เหวินหลงเข้าไปช่วยหวังเพิงหลงสำเร็จลุล่วง เช่นนั้นก็
ไม่มีเหตุผลอะไรที่หวังเสียงเพิงจะรั้งอยู่ที่นี้อีก

หวังเสียงเพิงปรับสีหน้าให้สุขุม ก่อนบอกฉีเหล่ย “หากเกิดปัญหาขึ้น
เช่นนั้น...” เธอก้าวถอยหลัง “...การเจรจาวันนี้สมควรเลื่อนออกไปก่อน”

ฉีเหล่ยไหวตัวได้ในทันที เขาเป็นคนฉลาด เมื่อคนของเขาหายไปหลัง
จากสั่งให้ไปพาหวังเพิงหลงมา เขาก็เดาได้ถึงแปดในสิบส่วนว่าหมากตัวสำคัญ

ของเขาคงจะหายไปแล้ว เป็นไปได้ว่าไทเฮาแห่งต้าโจวอาจจะทรยศเขา หากเป็นเช่นนั้นเขาย่อมไม่มีทางยอมให้หวังเลียงเฟิงออกไปจากที่ที่พร้อมของเขาที่ต้องการอย่างแนบเนียน

ฉีเหล่เร่งออกคำสั่ง “จับนางเอาไว้!”

หวังเลียงเฟิงหันหลังและขยับกายหนีอย่างรวดเร็ว จังหวะนั้นฉีเหล่เองก็ว่องไวพอที่จะทำให้กลไกกับดักทำงานอีกครั้ง เธอก้าวไปได้เพียงสามก้าวพื้นที่ควรจะเดินได้กลับขยับเลื่อนเปิดเป็นช่องให้เห็นแอ่งน้ำกรตขนาดใหญ่ หวังเลียงเฟิงคว้าเส้นทางม้ามาตัวรัดโซดหินที่อยู่ไกลออกไป จากนั้นก็ได้ยินเสียงก้อนหินกลิ้ง

หวังเลียงเฟิงพลันหันหน้าเปลี่ยนสี หากว่าก้อนหินทั้งหมดตกลงไปในแอ่งน้ำกรต ย่อมทำให้น้ำกรตกระเซ็นมาโดนตัวเธอ

ฉีเหล่กล่าวขึ้นเสียงดัง “หวังเลียงเฟิง! หากเจ้าไม่ยอมจับตัวก็ส่งกำไลมา! แล้วข้าจะช่วยเจ้า!”

หวังเลียงเฟิงกลอกตาครั้งหนึ่ง เหล่าแมลงหวั่นบินหนีๆ อยู่รอบหูล เธอตะโกนบอกฉีเหล่ “เจ้าหันไปมองด้านหลังก่อนเถิด!”

ฉีเหล่ได้ยินดังนั้นก็หันไปมอง จังหวะที่เธอหันไป หวังเลียงเฟิงก็ถีบตัวขึ้นไปอย่างรวดเร็ว เธอมีประสบการณ์ที่เกาะเทียนถึงมาแล้ว ย่อมเรียนรู้และฝึกฝนเพื่อรับมือในสถานการณ์เช่นนี้ หวังเลียงเฟิงตัวดีเส้นทางม้ารัดร่างองค์รัชทายาทแห่งต้าฉีเหวี่ยงไปยังตำแหน่งเดิมที่เธออยู่เมื่อครู่ ฉีเหล่รู้สึกตัวว่าตนกำลังร่วงลง เขารีบคว้าเส้นทางม้ารัดร่างเขาหมายจะไปเกี่ยวกับก้อนหิน

ก่อนที่จะแล่นไปเกี่ยวกับหินนั้น หวังเลียงเฟิงก็คว้ามันเอาไว้ เหล่าคนต้าฉีเห็นดังนั้นก็พุ่งตัวเข้ามาและร้อง

“องค์รัชทายาท!”

“อย่าเชียว...!” หวังเลียงเฟิงบอกพวกเขา ทำท่าจะตัดเส้นนี้เพื่อให้ฉีเหล่ร่วงไปยังแอ่งน้ำกรต คนของต้าฉีทั้งหลายจึงชะงักค้าง หวังเลียงเฟิงรำพึงรำพันอย่างไม่จริงจังนัก “อา... ข้าจะทำเช่นไรกับเจ้าดีนะฉีเหล่”

คนของตำจิเหิงฮ้อตก เหตุการณ์กลับตาลปัตรกับสิ่งที่เขาคิด ไม่มีใครคิดว่าหวังเลียงเฟิงจะกล้าได้กล้าเสียทำลายคัมภีร์การบอสูรเพื่อล่อให้พวกเขาออกมา และไม่มีใครคิดว่าจะมีคนช่วยหวังเฟิงหลงออกไปได้ คนของตำจิผู้หนึ่งเอ่ย

“องค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์โปรดพระทัยเย็นเกิด หะ...หากพระองค์สังหารองค์รัชทายาทของเรา คงไม่ดีแน่”

“หากข้าสังหารเขาที่นี้ ใครเล่าจะรู้ เพราะน้ำกรดคงจะละลายร่างเขาจนหมด และถึงทุกคนจะรู้ว่าข้าสังหารเขา พวกเจ้าจะทำอะไรได้ แผ่นดินนี้ไม่ได้มีแค่แคว้นตำจิที่เดียวนี่” หวังเลียงเฟิงเอ่ยอย่างไม่ยี่หระใดๆ ในตอนนั้นแมลงหวี่ตัวหนึ่งก็บินมาหาเธอ ก่อนบอกความบางอย่าง

หวังเลียงเฟิงขยับริมฝีปากยิ้มเยาะ ก่อนที่ก้อนหินทั้งหลายจะตกลงไปในน้ำ เธอโยนเส้นนั้นไปให้คนของตำจิแล้วกล่าว “พวกเจ้าช่วยรัชทายาทของพวกเจ้าไป ข้าไปละ!”

คนตำจิรีบรับเส้มาแล้วเร่งจับเอาไว้เพื่อช่วยชีวิตองค์รัชทายาทแห่งตำจิ ฉีเหล่ยตะโกนขึ้นมาอย่างรวดเร็ว “พวกเจ้าอย่าให้นางหนีไปได้! เอากำไลมาให้ข้า!”

หวังเลียงเฟิงเรียกเทียนลู่ออกมา ทำเอาเหล่าคนของตำจิเบิกตากว้าง เด็กสาวกระโดดขึ้นหลังเทียนลู่พร้อมออกคำสั่ง “ฝ่าด่านพวกนี้ให้ข้า!”

เทียนลู่พุ่งตัวไปอย่างรวดเร็ว สำหรับพลังของสัตว์ศักดิ์สิทธิ์แล้ว แกลไกพวกนั้นนับเป็นอะไรได้ เหล่าคนของตำจิเร่งกระชากตัวฉีเหล่ยที่กำลังล้มปล้น้ำกรดจนเจ็บสะท้านขึ้นมาพร้อมกล่าว

“องค์รัชทายาท ช่วยเปลี่ยนให้เป็นเส้นทางธรรมดาด้วยพะยะค่ะ! เพราะหากเป็นเช่นนี้พวกกระหม่อมตามนางไม่ทัน!”

ฉีเหล่ยกัดฟันเปลี่ยนเส้นทางที่เต็มไปด้วยกลไกเป็นเส้นทางธรรมดา เขาตัดสินใจเอ่ย “ช่างหัวหวังเลียงเฟิงเถอะ เรารีบหนีออกไปจากที่นี่กันก่อน!”

ในเมื่อหวังเลียงเฟิงมีสัตว์ศักดิ์สิทธิ์แห่งป่าต้าหู่ ความคิดที่จะจับ

ตัวนางและแย่งชิงกำไลก่อนที่นางจะเรียกสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ออกมาใช้งานนั้นคงจะเป็นไปไม่ได้ ตอนนี้คนของตำฉีต้องรีบหนีให้เร็วที่สุด แล้วตรงไปหาไทเฮาแห่งต้าโจว หากเป็นไปได้ต้องจับหวังเฟิงหลงเอาไว้เป็นตัวประกันอีกครั้ง และคราวนี้จะต้องไม่ให้ไทเฮาแห่งต้าโจวเป็นผู้กักตัวเขาเอาไว้

พวกฉีเหล่ายรีบเดินทางออกจากกลไกมาจนถึงทางที่มีตสนิท เรือลำใหญ่ลำหนึ่งจอดรออยู่ เรือเล็กที่พวกเขาเตรียมเอาไว้ั้นได้หายไปแล้ว คาดว่าหวังเฟิงหลงคงจะใช้หลบหนีไป ในตอนนั้นก็มีเสียงทหารของต้าโจวดังขึ้น ฉีเหล่ายทำอะไรไม่ได้จึงบอกให้คนของตนรีบขึ้นเรือลำใหญ่เพื่อหลบซ่อนตัวก่อน หลังจากที่เขาก้าวขึ้นเรือลำใหญ่นั้น ฉีเหล่ายกมือส่งสัญญาณให้ทุกคนหยุดชะงัก

“เรื่อนี้มัน...” เมื่อเขาพบว่ามันเป็นเรือที่ประดับด้วยทองคำและยิ่งใหญ่โอ่อ่า เรือเช่นนี้คงไม่มีเป็นลำที่สองในต้าโจว!

ฉีเหล่ายหน้าเปลี่ยนสี เร่งเอ่ยขึ้น “รีบลงจากเรือเดี๋ยวนี้!”

เรือเดินสมุทรลำนี้กลับเคลื่อนออกจากท่าเรืออย่างเหลือเชื่อ คนของตำฉีกระโดดลงจากเรือได้ทันกาล ทว่าพวกเขากลับถูกทหารของต้าโจวพบตัว

“องค์รัชทายาทแห่งต้าฉี โจ้วเจียงมอฉีเหล่าย อดเอ่ยถามไม่ได้ “ท่านขึ้นไปทำอะไรบนเรือจวินของเรา”

เรือจวินลอยออกไป ก่อนจะมีประกายแสงดังกัมปนาทจนโจ้วเจียงมอฉีถึงกับหน้าเปลี่ยนสี ทำพัดหลุดจากมือ

ฉีเหล่าย้าปากจะปฏิเสธ แต่องค์รัชทายาทแห่งต้าโจวกลับเอ่ยเสียงดัง “คุณตัวพวกเขาเอาไว้ รอการไต่สวน!”

ทหารทั้งหมดรีบมาจับกลุ่มคนของต้าฉี และลากตัวไปอย่างรวดเร็ว

ฉีเหล่ายร้องตะโกน “จื่อเซียง! ฟังข้าก่อน! ข้าไม่ได้...!”

โจ้วเจียงมอตะปบคอเขา เอ่ยถามเสียงนุ่มนวล “ไทเฮาของพวกเราคือคนที่เจ้าจะข่มขู่ได้กระนั้นหรือ”

คำพูดประโยคเดียวของเขาทำเอาฉีเหล่ายมีสีหน้าสิ้นหวังในทันที

หลังจากที่คนของตำฉีถูกพาตัวออกไป หลี่เหวินหลงกับหวังเลียงเฟิง ก็เดินออกมาจากทางลับหนึ่ง หลี่เหวินหลงเอ่ยขึ้น

“ตำฉีเลวทรามมากจริงๆ ช่มชู้ไทเฮาของท่านแล้วยังทำลายเรืออันเป็น ความภาคภูมิใจของต้าโจวเสียอีก”

“นั่นสิ! เลวมาก” หวังเลียงเฟิงพยักหน้ารับ

โจวจื่อเซียงอยากจะทำตัวเซ็ดหน้า คนที่ฟังเรื่อนั้นคือหลี่เหวินหลงชัดๆ แต่ถ้าเขาเอาเรื่อง เรื่องที่ไทเฮาแห่งต้าโจวร่วมมือกับฉีเหล่ย จับตัวหวังเฟิงหลง ก็คงถูกยกขึ้นมาเป็นประเด็นอย่างแน่นอน เมื่อคิดถึงผลได้ผลเสียของราชวงศ์ โจวจื่อเซียงก็กล่าวอย่างขมอารมณ์

“ใช่ ตำฉีนี้เลวจริงๆ”

เรื่องที่องค์กรชทายาทแห่งตำฉีลอบขึ้นไปบนเรือจวินอันเป็นความ
ภาคภูมิใจของต้าโจว และต่อมาเรือจวินนั้นก็เกิดระเบิดขึ้นจนพังทลายไปทั้งลำ ทำให้ช่องเต้แห่งต้าโจวโกรธมาก ส่งสาส์นไปยังตำฉีว่าหากไม่ยอมส่งตัว องค์หญิงทั้งหลายของต้าโจวกลับมายังบ้านเกิด ตำฉีก็เตรียมหารัชทายาทใหม่ ได้เลย!

ช่องเต้แห่งตำฉีได้รับสาส์นนี้ก็ถึงกับประจวบอย่างหนัก แต่เมื่อขบคิด ว่าองค์หญิงแห่งต้าโจวที่อยู่ตำฉีนั้นมีไม่กี่องค์ ชาวตำฉีที่เดินทางไปยังต้าโจว เพื่อเข้าร่วมงานประลองเทพสุรียานั้นมีมากกว่า และคนทั้งหลายนั้นก็ล้วนแล้ว แต่เป็นคนสำคัญของตำฉี ที่เมื่อเกิดสงคราม พวกเขาทั้งหลายล้วนเป็นกำลัง สำคัญ

เมื่อคิดจนรอบคอบแล้ว พระองค์ก็ส่งองค์หญิงแห่งต้าโจวที่อยู่ตำฉี กลับบ้านเกิด พร้อมด้วยเครื่องบรรณาการแสดงความเสียใจ และขอภัยที่ องค์รัชทายาทแห่งตำฉีชุกชนจนเกิดเรื่อง

ช่องเต้แห่งต้าโจวเห็นว่าช่องเต้แห่งตำฉีโอนอ่อนผ่อนตามก็คลายโทสะ ในใจพระองค์ตระหนักดีว่าความผิดนี้ไม่ได้มาจากตำฉีเพียงฝ่ายเดียว จึงส่ง

สาส์นกลับไปว่าขอแค่ตัวองค์หญิงแห่งต้าโจวก็เพียงพอ ไม่ต้องการเครื่องบรรณาการจากต้าฉี ที่พระองค์ทำเช่นนั้นก็เพื่อรักษาสัมพันธอันดีระหว่างต้าฉีกับต้าโจวเอาไว้ เมื่อเป็นเช่นนั้นฮ่องเต้แห่งต้าโจวก็พอพระทัยฮ่องเต้แห่งต้าฉีก็พอรับได้เช่นกัน

ผู้อื่นจะเป็นเช่นไร หวังเลียงเฟิงไม่สนใจสักเท่าไร เพราะเธอกำลังอุ้มหวังเฟิงหลง พร้อมซุกหน้าเข้ากับอกน้อยๆ สุดตมกลืนกายของลูกชายอย่างใจหายและกล่าว “จากนี้ไป ข้าจะไม่ให้ใครอุ้มลูกอีกแล้ว”

“แล้วข้าล่ะ” หลี่เหวินหลงส่งเสียงมา

“ยกเว้นเจ้า” หวังเลียงเฟิงบอกเขา แต่ก็ยังกอดลูกชายเอาไว้แน่นจนหวังเฟิงหลงครางออกมาด้วยความอึดอัด

เรื่องที่ต้องคร่ำครวญแห่งต้าฉีทำลายเรื่องจวินของต้าโจวเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันในวงกว้าง ทุกคนล้วนแล้วแต่พูดคุยเรื่องนี้กันอย่างสงสัยว่าเหตุใดคนฉลาดอย่างฉีเหล่ยจะต้องสร้างเรื่องทำลายตัวเองด้วยการทำลายเรื่องจวินแห่งต้าโจวด้วย การทำลายเรื่องอันเป็นความภาคภูมิใจของแคว้นต้าโจวเช่นนี้อาจจะทำให้ต้าฉีกับต้าโจวกลายเป็นศัตรูกันได้

เรื่องที่ฉีเหล่ยทำลายเรื่องจวินจนถูกจับและกักบริเวณอยู่ในต้าโจวนั้น
ยังน่าสงสัยมิคลาย วันต่อมาก็มีเรือลำใหญ่แล่นมาเทียบท่าเรือของต้าโจว การมาถึงนั้นทำเอาเหล่าจอมยุทธ์ทั้งหลายสะท้าน

เจ้าวังมัจฉาภริยานั้นไม่ค่อยไปมาหาสู่ราชสำนักไหนเป็นพิเศษ อาจเป็นเพราะตัวเขานั้นมีความเกี่ยวข้องกับราชวงศ์ต้าหลี่ แต่เป็นผู้คัดเลือกคนไปยังวังสมุทราชที่อุดมไปด้วยของวิเศษทั้งหลาย ทำให้ไม่อยากแสดงความลำเอียงต่อราชวงศ์ใดมากเกินไป ทว่าครานี้เขามาเยือนราชวงศ์ต้าโจวเป็นเพราะเหตุผลเดียว นั่นคือบุญตริบุญธรรมของเขายูที่นี้

การมาของเขาทำเอาฮ่องเต้แห่งต้าโจวสะท้านไม่น้อย หากเรื่องที่ไทเฮาแห่งต้าโจวโหมตัวหวังเฟิงหลงไปถูกเปิดเผย คนของต้าโจวก็คงจะหมดสิทธิ์

ลงแข่งในงานประลองเทพสุรียาเป็นแน่

“ท่านพ่อ” หวังเลียงเพิงเรียกอุ้ยฮั่น

เจ้าวังมัจฉาภิรมย์มองร่างเล็กในวงแขนหวังเลียงเพิง หวังเพิงหลง
คืนเคยกับอุ้ยฮั่นพอสมควร จึงยึดตัวไปหาท่านตามบุญกรรมของเขา พร้อมส่ง
เลียงเรียกอ้อแอ้

อุ้ยฮั่นเห็นแบบนั้นก็ใจละลาย สาวเข้ามาหาเด็กน้อยโดยเร็ว พร้อมยื่น
แขนมารับตัวไป ก่อนกล่าวออกมา “ข้าได้ยินว่าหลานหายตัวไป ตกใจเสียแทบ
แย่ เลยรีบมาที่นี่”

หวังเลียงเพิงลอบมองผู้อื่น คนของต้าโจวที่อยู่ตรงนั้นแม้จะพยายาม
ควบคุมกิริยาของตนเองสุดกำลัง ทว่าร่างกายกลับเครียดเกร็งขึ้นอย่างเห็น
ได้ชัด

“เป็นความเข้าใจผิดเจ้าคะ ไทเฮาแห่งต้าโจวเอ็นดูหลงเอ๋อร์กี้เลยอุ้มเขา
ไปเลี้ยงที่ตำหนัก ข้าหาเขาไม่พบ จึงไวยวายไปบ้าง” หวังเลียงเพิงกล่าวพร้อม
รอยยิ้มบาง

อุ้ยฮั่นมองปราดเดียวก็พอจะทราบว่ามีเบื้องหลัง จึงพยักหน้ารับ
พร้อมบอก “เช่นนั้นก็ช่างเถิด ข้ามารับเจ้ากลับวังมัจฉาภิรมย์ จะได้ช่วยกัน
จัดงานประลองเทพสุรียา”

การเป็นองค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์นั้นจะต้องช่วยงานของวังมัจฉาภิรมย์
หวังเลียงเพิงเข้าใจเรื่องนี้ดี และคิดว่าการที่เธอกลับไปกับอุ้ยฮั่นนั้นจะทำให้
พวกตนสองแม่ลูกปลอดภัยมากกว่าอยู่ที่นี่

อุ้ยฮั่นทำเป็นร้อนใจมาพบหวังเลียงเพิงก่อนคนอื่นเพื่อแสดงให้เห็นว่า
เขาให้ความสำคัญแก่บุตรสาวบุญธรรมและหลานชายคนนี้มาก ทุกคนจึงควร
ให้เกียรตินาง จากนั้นเขาก็พาหวังเลียงเพิงไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้แห่งต้าโจว ฮ่องเต้
จึงให้อุ้ยฮั่นพักที่พระราชวังต้าโจวถึงสามครั้ง อุ้ยฮั่นก็ปฏิเสธทั้งสามครั้ง เขารู้ดี
ว่าตำแหน่งของตนนั้นสำคัญมากแค่ไหน จึงไม่มีทำที่สุภาพและเกรงใจนัก “ข้า
จำเป็นต้องรีบเตรียมการสำหรับงานประลองนี้ หวังว่าฮ่องเต้จะเข้าใจพระทัย”

“เราเข้าใจ” ฮ่องเต้แห่งต้าโจวแย้มรอยยิ้มเป็นมิตร

“เช่นนั้น ข้าและบุตรสาวคงต้องขอตัวก่อน” อุ้ยั่นกล่าว หวังเลียงเฟิง ยอบกายการวะฮ่องเต้แห่งต้าโจว พอหยัดกายลุกขึ้น อุ้ยั่นก็เอ่ย “เอ... ข้าได้ข่าวว่าองค์รัชทายาทแห่งต้าฉีทำลายเรือจวินของต้าโจวหรือ”

“อา...” ฮ่องเต้แห่งต้าโจวทำหน้าลำบากใจ

อุ้ยั่นเอยออกมาท่ามกลางทุกคนที่อยู่ในห้องพระโรง “ต้นตระกูลของข้า อาจจะเป็นชาวต้าหลี่ก็จริง แต่ข้าก็ได้รับความเมตตาจากราชวงศ์ต้าโจวอยู่มาก จะกล่าวว่าครึ่งหนึ่งของข้าเป็นชาวต้าโจวก็น่าจะได้ ดังนั้นจะมีให้รู้สึกกับการที่เรือจวินถูกทำลายก็คงเป็นไปได้”

หวังเลียงเฟิงรู้สึกได้ว่ารอบกายมีเสียงสวดลมหายใจลึก อุ้ยั่นกล่าวต่อ “ข้าขอประกาศในที่นี้ ทุกคนจากต้าฉี ห้ามลงแข่งในงานประลองเทพสุริยา”

เหล่าคนฟังทั้งหลายถึงกับนิ่งงัน ลืมหายใจไปในทันที อุ้ยั่นลูบศีรษะ หวังเฟิงหลงที่อยู่ในอ้อมแขนพร้อมกล่าวว่า “ในฐานะผู้ที่อยู่บนแผ่นดินต้าโจว ข้าไม่พอใจอย่างยิ่งกับการที่เรือจวินถูกทำลายเช่นนี้ หวังว่าชาวยุทธทั้งหลาย แห่งต้าฉีจะเข้าใจ”

ชาวยุทธทั้งหลายหรือจะเข้าใจได้ พวกเขามีได้ร่วมมือกันทำลายเรือลำนั้นเสียหน่อย แต่เป็นรัชทายาทแห่งต้าฉีต่างหาก อุ้ยั่นกลับไม่สนใจข้อเท็จจริงนี้ ลงโทษแบบเหมารวมเช่นนี้ได้อย่างไร

หวังเลียงเฟิงจึงกล่าว “ท่านพ่อ ลูกกับเจ้าสำนักตราหมิฟเป็นมิตรที่ดีต่อกันมาตั้งแต่ตอนที่พวกเราอยู่แคว้นต้าหลี่ และเขาก็เคยให้ของขวัญเป็นไข่มุกแห่งเกาะเทียนดังแก่ลูก ท่านพ่อละเวนสหายของลูกได้หรือไม่เจ้าคะ”

ไข่มุกแห่งเกาะเทียนดังนั้นเป็นหนึ่งในของสำคัญในการปลูกพืชสวรรค์ อุ้ยั่นจึงพยักหน้ารับพร้อมบอก “เช่นนั้นก็ได้ เห็นแก่เจ้า ข้าจะยกเวนสำนักตราหมิฟ ส่วนชาวยุทธต้าฉีทั้งหลาย โปรดกลับไปเถิด!” อุ้ยั่นกล่าวจบก็หันมาจูงมือหวังเลียงเฟิงเดินออกไปจากห้องพระโรง

หวังเลียงเฟิงหันไปเห็นเจ้าสำนักตัวนที่ประสานมือการวะขอบคุณ

เธอก็ยิ้มพร้อมพยักหน้าให้เขา พอพวกเขาออกจากห้องพระโรง หลังจากนั้นก็มีเสียงพูดคุยกันอย่างไม้อาจควบคุม

หลี่เหวินหลงยืนรอลู่อู่ด้านนอก เขาคุกเข่าคารวะลู่อู่ขึ้นพร้อมกล่าวว่า “ท่านพ่อตา...”

“เอาไว้เจ้าแต่งกับบุตรสาวของข้าอย่างเป็นทางการในแคว้นต้าหลี่ค่อยเรียกเช่นนั้น” ลู่อู่กล่าวว่า เขาไม่ค่อยพอใจที่สองคนนี้จัดงานแต่งงานกันแต่ไม่เชิญเขา ถึงเหตุผลที่จัดงานนั้นจะฟังขึ้น แต่ความไม่พอใจนั้นก็ยังคงอยู่อยู่ดี ลู่อู่ตอบหลังมือหวังเลียงเฟิงพร้อมกล่าวว่า “รำลាក់เสีย พ่อจะไปรอที่เรือ”

หวังเลียงเฟิงพยักหน้ารับ ลู่อู่จึงเดินจากไป

หลี่เหวินหลงมองตามหลังเขาแล้วอดหันมาเอ่ยกับหวังเลียงเฟิงไม่ได้ “ไม่ว่าเมื่อไร การขยับตัวของเขาก็ก็นำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน”

หวังเลียงเฟิงพยักหน้ารับ หันมองหลี่เหวินหลงพร้อมบอก “ข้าจะไปรอเจ้าที่วังมัจฉาภิรมย์ หวังว่าเจ้าจะรักษาตัวไว้ให้ดี แล้วตามข้าไปนะ”

“ข้ายอมตามไปรับเจ้าอยู่แล้ว” หลี่เหวินหลงหันมองไปทางอื่น พอไม่เห็นใครเขาก็โน้มหน้ามาจูบหน้าผากหวังเลียงเฟิงแล้วบอก “ดูแลตัวเองด้วยนะ”

หวังเลียงเฟิงพยักหน้ารับ เขย่งตัวจูบแก้มเขาพร้อมกล่าวว่า “ห้ามนอกใจนะ”

หลี่เหวินหลงยิ้ม “ข้าจะไม่นอกใจ”

การบอกกลานั้นกินเวลาสั้นๆ เพราะพวกเขารู้ว่าอีกไม่นานก็ได้พบเจอกันอีก หลี่เหวินหลงเดินไปส่งหวังเลียงเฟิง เขาเห็นไทเฮาแห่งต้าโจวกับโจวจื่อเซียงกำลังสนทนาบางอย่างกับลู่อู่ พอลู่อู่หันมาเห็นเขาก็กล่าวลาทั้งสอง และอุ้มหวังเฟิงลงขึ้นเรือไปก่อน

ไทเฮาหันมามหาหวังเลียงเฟิง จากนั้นก็โค้งศีรษะให้แล้วบอก “ขอบใจองค์หญิงที่ไม่เปิดโปงข้า”

“หากพระองค์ทำร้ายหลงเอ๋อร์ของหม่อมฉัน หม่อมฉันก็คงไม่ยินยอม

เช่นนี้หรือเพคะ” หวังเลี้ยงเพิงกล่าว “หม่อมฉันขอตัวเพคะ”

ไทเฮาแห่งต้าโจวพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ หวังเลี้ยงเพิงจึงยอব্যการระพระนางแล้วก้าวขึ้นเรือไป

โจวจื่อเซียงหันมาเอ่ยกับหลี่เหวินหลง “ท่านจะเข้าร่วมในงานประลองเทพสุรียาไหม ข้าจะร่วมประลองด้วยนะ” ดวงตาเขาเป็นประกายด้วยความคาดหวัง เขาอยากจรรู้เหลือเกินว่าระหว่างหลี่เหวินหลงกับตัวเขานั้น ใครจะแข็งแกร่งกว่ากัน ความรู้สึกนั้นหาได้มีความชิงชังเจือปนเลยสักนิด

“ข้าอาจจะไม่ลงประลอง เพราะอยากกลับต้าหลี่ไปหาเสด็จพ่อ และสืบว่าใคร...” หลี่เหวินหลงชะงักค้าง ภาพสุสานของมารดาที่ถูกทำลายกับนักพรตหลั่น และนามของตัวนโป้หลินหลั่งไหลเข้ามาในสมอง เขาพลันเปลี่ยนสีหน้า คำพูดของหยางเสวี่หู่ที่ตนลืมไปแล้วดังขึ้นมาทันที

“หากอยากรู้จักแม่ ให้ไปที่วังสมุท...”

“มีอะไรหรือ” โจวจื่อเซียงเห็นหลี่เหวินหลงมีท่าทางแปลกๆ ก็ถามออกมา

“ไม่มีอะไร” หลี่เหวินหลงหันไปยิ้มให้โจวจื่อเซียงก่อนตอบ “ได้สิ ข้าก็จะร่วมประลองด้วย”

โจวจื่อเซียงมีท่าทีดีใจที่สุดในที่สุดเขาก็ได้วัดฝีมือกับหลี่เหวินหลงเสียที แต่สำหรับหลี่เหวินหลง เขามีความกังวลอยู่บ้างว่าการที่เขาไม่อยู่ที่แคว้นต้าหลี่เป็นเวลานาน อาจเกิดเรื่องที่ราชสำนักต้าหลี่ แต่การที่เขาจะไปยังวังสมุท อาจจบเรื่องทุกอย่างได้

หลี่เหวินหลงคิดว่าต้องมีบางอย่างที่หยางเสวี่หู่ทิ้งเอาไว้ให้เขาในวังสมุท และเพื่อพบคำตอบนั้น เขาจะต้องชนะการประลองเทพสุรียานี้

วังมัจฉาภิรมย์นั้นอาจจะเล็กกว่าวังของทั้งสามแคว้น ตัววังสร้างด้วยหินชนิดพิเศษที่ทั้งชาวสะอาดและลอยน้ำได้ เมื่อมองจากที่ไกลๆ ดูคล้ายกับอัญมณีที่ไม่ปาน

เรือของอู๋ฮั่นนั้นอาจจะเป็นเรือเล็ก แต่นับเป็นของวิเศษที่ไม่จำเป็นต้องมีคนบังคับก็แล่นไปตามทางที่ผู้เป็นนายต้องการได้ พอจอดเทียบท่าที่วังมัจฉาภิรมย์ เหล่าคนรับใช้ที่หวังเลียงเฟิงมองปราดเดียวก็รู้ว่ามียุทธขึ้นสูงก็ออกมายืนเรียงแถวต้อนรับ

อู๋ฮั่นจึงเอ่ยบอก “พวกเขาล้วนเป็นไ้ แต่ฟังคำสั่งเจ้าได้ พวกเขาซื่อสัตย์ภักดี เจ้าไม่ต้องเป็นห่วง”

หวังเลียงเฟิงพยักหน้ารับ เธอพาสาวใช้ทั้งสามของตนก้าวลงจากเรือก่อนกวาดตามองภายในวังมัจฉาภิรมย์

กล่าวได้ว่าแม้วังมัจฉาภิรมย์จะไม่ยิ่งใหญ่ตระการตาเหมือนพระราชวังแต่ถ้ามองให้ดีจะเห็นว่าทุกส่วนล้วนมีกลไกแฝงไว้ในการตกแต่งทั้งดงาม หวังเลียงเฟิงเฟิงจะผ่านกับดักทั้งหลายของต้าโจวมา เธอไม่อยากออกแรงวิ่งวนในกับดักไหนอีก จึงอดถามอู๋ฮั่นไม่ได้

“ท่านพ่อ ข้าต้องระวังกับดักอะไรภายในวังมัจฉาภิรมย์หรือไม่เจ้าคะ”

“โอ้!” อู๋ฮั่นคล้ายนึกอะไรได้ จึงหยิบตราประทับขึ้นมา จับข้อมือหวังเลียงเฟิงกับหวังเฟิงหลงมาประทับตราแล้วบอก “จากนี้ไป ไม่ว่าพวกเจ้าจะไปแตะโดนกลไกไหน ก็จะไม่เป็นอันตรายอย่างเด็ดขาด”

“ขอบคุณเจ้าค่ะ” หวังเลียงเฟิงเอ่ย

อู๋ฮั่นกุมมือหวังเลียงเฟิงพลาบเอ่ยอย่างซุกซน “เจ้าสาบานนะว่าจะไม่เอาเรื่องที่ข้าปรึกษาเจ้าในวันนี้ไปบอกสามีของเจ้า”

“ท่านพ่อสามารถกักตัวข้าเอาไว้ไม่ให้ไปเจอเขาได้เจ้าค่ะ” หวังเลียงเฟิงยิ้มหวานพร้อม กับบอกเขา “ระหว่างพ่อกับสามี ข้าเลือกพ่อเจ้าค่ะ”

“ดีมาก!” อู๋ฮั่นเอ่ยอย่างพอใจ ก่อนโบกมือไล่สาวใช้ของหวังเลียงเฟิงให้ไปพักผ่อน ส่วนตนเองพาบุตรสาวบุญธรรมเข้าไปในห้องหนึ่ง

หากให้หวังเลียงเฟิงบรรยายห้องนั้น กล่าวได้ว่าเป็นห้องบัญชาการที่มีแผนการรอบอยู่ มีรูปปั้นวังมัจฉาภิรมย์จำลองขนาดเล็กตั้งเอาไว้ตรงกลางห้องรอบด้านคือน้ำ ผนังในห้องนั้นเป็นภาพเคลื่อนไหวของทะเลรอบวังมัจฉาภิรมย์

ตลอดจนภาพของมุ่มต่างๆ ภายในวัง

‘คล้ายภาพจากกล้องวงจรปิดเลย’ หวังเสียงเพิงอดคิดเปรียบเทียบกับยุคปัจจุบันไม่ได้

อู๋ฮั่นกล่าวขึ้น “ศึกประลองเทพสุรียนั้นนับว่าเป็นหน้าตาของวังมัจฉาภิรมย์ ขึ้นชื่อว่าเป็นการประลองที่เต็มไปด้วยความแปลกใหม่ และปีนี้จะให้เจ้าเป็นผู้กำหนดการประลองทั้งหมด”

หวังเสียงเพิงฟังแล้วแทบสอาก

การประลองที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนั้นคือการประลองเทพสุรียาที่เจ้าวังมัจฉาภิรมย์จัดขึ้น การประลองนี้เปิดรับเหล่าจอมยุทธ์ทั่วทุกสารทิศ ผู้เข้าประลองมีสิทธิ์ที่จะได้ของวิเศษทรงคุณค่ากลับไปยังสำนักของตน ผู้ชนะจะได้เลือกของวิเศษที่ตนต้องการจากวังสมุทร อันได้ชื่อว่าเป็นของวิเศษที่มีคุณค่ากว่าของวิเศษที่หาได้ทั่วไป การประลองนี้เคยถูกระงับในตอนที่อู๋ฮั่นหายตัวไป เพราะถูกพิษร้ายจากเผ่าพิช ครานี้เขากลับมาจัดงานประลองและควบคุมการประลองอีกครั้งพร้อมบุตรสาวบุญธรรมหวังเสียงเพิง ทำให้เหล่าจอมยุทธ์ล้วนตื่นตัว

กติกาของการประลองเทพสุรียานั้นมีข้อกำหนดตายตัวอยู่เพียงข้อเดียว นั่นคือคนที่เข้าประลองจะต้องมีอายุตั้งแต่สิบห้าถึงสามสิบปี

“ท่านพ่อเจ้าคะ หากมีคนที่ยาุมากที่สุดมาประลองกับคนที่อายุน้อยที่สุด คนที่อายุน้อยจะไม่เสียเปรียบกว่าหรือเจ้าคะ” หวังเสียงเพิงถามอู๋ฮั่นเมื่อเห็นกติกาการประลองนี้

อู๋ฮั่นพยักหน้า “เด็กคนนั้นจะต้องยอมรับความเสี่ยงนี้”

“เคยมีคนเสียชีวิตในการประลองหรือไม่เจ้าคะ” หวังเสียงเพิงถามอีก

“มีอยู่บ้าง” อู๋ฮั่นยอมรับ

หวังเสียงเพิงถามต่อ “แล้วจะมีเรื่องโง่การประลองเกิดขึ้นหรือไม่เจ้าคะ”

“จอมยุทธ์ที่แข็งแกร่งจะไม่หวาดเกรงความตายและการคดโกง” อู๋ฮั่น

เอ่ยอย่างภาคภูมิใจ “คนที่ไม่เล่นตามกติกา ย่อมถูกตัดสิทธิ์ แม้ชนะก็จะไม่ได้รับของวิเศษกลับไป” อุ้ยันเห็นว่าบุตรสาวบุญธรรมไม่เคยรู้เรื่องพวกนี้ จึงได้เล่าต่อ “กติกาของเราล้วนเปลี่ยนทุกครั้งที่จัดการประลอง ดังนั้นมันจึงสนุกอย่างไรเล่า”

หวังเลียงเฟิงพยักหน้ารับ อุ้ยันจึงว่าต่อ “การประลองนั้นไม่ได้มีแค่การสู้กันเท่านั้น ยังมีการประลองหลากหลายแบบ ทั้งแข่งยิงธนู แข่งใช้หอก หรือแข่งขี่ม้า ที่กล่าวมาเป็นบางส่วนเท่านั้น พอได้ผลการแข่งขันมาก็ำคะแนนของผู้แข่งมารวมกัน คนที่ได้คะแนนสูงสุดจะได้เข้าไปเลือกของวิเศษในวังสมุทร”

หวังเลียงเฟิงพยักหน้ารับ “ท่านพ่อเป็นเจ้าวังมัจฉาภิรมย์และคอยดูแลวังสมุทร เมื่อเป็นเช่นนี้ก็หมายความว่าท่านสามารถเข้าออกวังสมุทรได้ตามใจชอบหรือเจ้าคะ”

อุ้ยันโบกมือและเอ่ย “มิใช่ วังสมุทรนั้นมีกลไกของมันอยู่ เป็นวังที่ชมชอบความแข็งแกร่งมากที่สุด พวกเราต้องจัดการประลองขึ้นมาก่อน เมื่อวังสมุทยอมรับผู้ชนะก็จะปรากฏตัววังขึ้นมา จากนั้นผู้ชนะในการประลองก็จะมีสิทธิ์รับการทดสอบจากวังสมุทร ผ่านการทดสอบแล้วจึงจะเข้าไปเอาของวิเศษในวังสมุทรได้ นับเป็นวังวิเศษที่เรื่องมากพอสมควร”

หวังเลียงเฟิงพยักหน้ารับ อุ้ยันจึงเล่าต่อ “ในอดีตนั้นเคยมีผู้ชนะการประลอง แต่กลับไม่สามารถเข้าวังสมุทรได้ เขาจึงไม่อาจจะเอาของวิเศษกลับไปได้ และนี่คือหน้าที่ของเราเฟิงเออร์ จัดการประลอง และดูแลให้ผู้ชนะเข้าไปเอาของวิเศษในวังสมุทร ปกติแล้วเป็นหน้าที่ของข้าที่ต้องพาผู้ชนะเข้าไปในวังสมุทร แต่ครั้งนี้จะเป็นหน้าที่ของเจ้า”

อุ้ยันกล่าวจบก็ถอดสร้อยหยกของตนยื่นให้หวังเลียงเฟิง “หากเจ้าจะเป็นชายขององค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่ เจ้าต้องมีเกียรติมากพอเพื่อให้เหล่าเชื้อพระวงศ์นั้นเกรงใจ โดยเฉพาะไท่เฮากับฮองเฮา ข้าจะบอกให้ว่าพวกนางอาจจะร้ายยิ่งกว่าขุนนางเสียอีก”

“ทราบแล้วเจ้าคะ” หวังเลียงเฟิงรับสร้อยหยกนั้นมาสวม “ขอบคุณ

ท่านพ่อที่เมตตา เฟิงเออร์จะไม่ทำให้ท่านพ่อผิดหวัง”

อู๋อันพยักหน้ารับ “เช่นนั้นเรามาเริ่มกันเลย”

จากนั้นอู๋อันก็ยื่นมือไปตรึงรูปปั้นวังมัจฉาภิรมย์จำลองที่อยู่บนโต๊ะ กดปลายนิ้วที่ยอดหลังคาซึ่งเป็นยอดแหลม คมของยอดหลังคาบาดนิ้วเขาจนเลือดไหลหยดลง ทำให้กลไกโดยรอบทำงาน เกิดเป็นบันไดลงไปสู่เบื้องล่าง อู๋อันโบกมือและบอก “ตามมาลีเฟิงเออร์”

หวังเลียงเฟิงอุ้มหวังเฟิงหลงเดินตามลงไป สิ่งที่อยู่ด้านล่างนั้นเป็นชั้นวางของที่มีของวิเศษมากมายวางอยู่ หวังเลียงเฟิงเห็นแล้วอดตื่นตาตื่นใจไม่ได้ อู๋อันชี้ไปที่กระเบระทราย มีรูปปั้นวังมัจฉาภิรมย์ขนาดจำลองตั้งอยู่ เหมือนอันที่อยู่ในห้องเมื่อครู่นี้ไม่มีผิด ทว่าดูลักษณะสมจริงกว่า หวังเลียงเฟิงแทบจะเห็นว่าธงที่แสดงสัญลักษณ์ของวังมัจฉาภิรมย์นั้นกำลังโบกสะบัดอยู่เลย

“นี่คือสุดยอดของวิเศษที่จะใช้ในการสร้างงานประลอง อันดับแรกจะต้องเปิดหมอก” อู๋อันเดินไปที่ชั้นวางของ หยิบขวดใบหนึ่งออกมาแล้วเอียงขวดเทบางอย่างลงไป

หมอกที่เก็บอยู่ในขวดนั้นไหลออกมาโอบคลุมไปทั่ววังมัจฉาภิรมย์จำลอง อู๋อันกล่าวขึ้น “เจ้าขึ้นไปดูสิ”

หวังเลียงเฟิงยื่นหวังเฟิงหลงให้อู๋อันอุ้มเอาไว้ ส่วนตนก็เดินขึ้นบันไดไปดูอย่างว่าง่าย

แล้วก็เห็นว่าภาพที่แสดงทิวทัศน์ต่างๆ รอบผนังห้องนั้นเป็นภาพวังมัจฉาภิรมย์โดยรอบที่กำลังปกคลุมไปด้วยหมอก เธอไม่ยากเชื่อในสิ่งที่เห็นสักเท่าไร จึงเดินออกจากห้องไปยังริมทะเลของวังมัจฉาภิรมย์ เห็นชัดว่าตอนนี้กำลังมีหมอกหนาเหมือนเมฆก้อนใหญ่เคลื่อนตัวลงมาปกคลุมรอบวัง

หวังเลียงเฟิงยกมือขึ้น รู้สึกว่าสามารถสัมผัสหมอกนั้นได้

‘เป็นของวิเศษที่น่าสนใจจริงๆ’ หวังเลียงเฟิงคิดในใจ แล้วเดินกลับไปหาอู๋อันที่ห้องนั้น

อู๋อันจึงถาม “น่าสนุกหรือไม่”

“เจ้าค่ะ” หวังเลียงเพิงยิ้ม

“แต่ว่า...” อุ้ยันเดินมาดูขวดโหลใบหนึ่งที่ชั้นวางของ ในขวดโหลนั้นมี
เกาะรูปแบบต่างๆ เก็บเอาไว้ เขากล่าว “ข้าเล่นของเล่นนี้มาหกสิบปีแล้ว เบื่อ
เหลือเกิน”

หวังเลียงเพิงยิ้มและกระซิบบอกเขา “ข้ามีของเล่นอื่นให้ท่านพ่อลองเล่น
ดูเจ้าค่ะ”

อุ้ยันหันมองหวังเลียงเพิง เธอจึงกุมมือบิดาบุญธรรม ในพริบตา
พวกเขาก็มาอยู่หน้าวังไร่กาล

อุ้ยันเห็นวังไร่กาลแล้วก็ต้องอ้าปากค้าง อยากจะเอ่ยอะไรบางอย่าง
ทางตามองเห็นทุ่งพืชสวรรค์แล้วก็อ้าปากค้างกว่าเก่า พอนึกขึ้นได้ว่าจะพูดอะไร
ก็มองเห็นเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์กำลังนั่งกินพืชสวรรค์กันอยู่

ผิงผิงหันมาเห็นก็ส่งเสียงถาม ‘มารดา ตาแก่นี่มาทำไมนะ’

หวังเลียงเพิงหันไปยกนิ้วเตือนให้ผิงผิงปิดปาก จากนั้นก็ตีบหลังมือ
อุ้ยันเบาๆ สองสามทีแล้วกล่าว “ไปดูของเล่นของลูกกันเจ้าค่ะท่านพ่อ ว่ามี
อะไรพอจะเอามาใช้ได้บ้าง”

หวังเลียงเพิงคิดว่าการประลองเทพสุริยาครั้งนี้จะต้องสนุกมากอย่าง
แน่นอน

หนึ่งวันหลังจากที่หวังเลียงเพิงเดินทางไปยังวังมัจฉาภิรมย์ วันต่อมา
เฟิงไต้ซู่ จงจินไต่ และเหลียงผิงเทียนก็เดินทางมายังวังมัจฉาภิรมย์เพื่อร่วม
ลงนามเป็นกรรมการในการประลองเทพสุริยาครั้งนี้ อุ้ยันกับเกาจิ้งนั้นไม่ถูกกับ
การที่เขาเชิญเหล่าผู้อาวุโสแห่งยุทธภพมาโดยไม่เชิญเกาจิ้งนั้นนับเป็นเรื่อง
ที่เข้าใจได้ จึงไม่มีใครเอ่ยปากถึงตรงนี้

เฟิงไต้ซู่ตอบว่าอุ้ยันเบาๆ พร้อมกล่าวว่า “ในที่สุดพวกเรา ก็เกี่ยวข้องกัน
จนได้ แหม... น่าเสียดายจริงๆ ที่ตอนนางอยู่ด้านอุดร ข้าไม่ได้ไปร่วมงานแต่
แต่ก็ถือว่าเราเป็นญาติกันแล้วนะเฒ่าทะเล”

ศิษย์เอกนั้นก็เสมือนเป็นลูกชายคนเล็กของอาจารย์ เฟิงไท่ซู่เลี้ยงหลี่เหวินหลงมาแต่เล็ก เขาเคยตู่เอาเองว่าได้ดองกับอู๋ฮั่นแล้ว ตั้งแต่ตอนที่เฟิงไท่ซู่รู้เรื่องการแต่งงานที่ชายแดนเหนือ ชายชราก็ได้แต่กอดหมอนเสื้อด้วยความเจ็บใจที่ไม่ได้ไปร่วมงาน

“ฮี้! ข้าไม่คิดว่าศิษย์เอกของเจ้าเหมาะสมกับบุตรีของข้าเลยสักนิด” อู๋ฮั่นกล่าวเสียงเย็น ประสาบิดาที่เหอบุตรีซึ่งมีความสามารถ

เฟิงไท่ซู่จึงเอาศอกกระแทกเขาและกล่าว “รอให้ศิษย์ของข้าชนะการประลองนี้ เดี่ยวเจ้าก็จะคิดว่าเขาคู่ครองเอง” ชายชรายิ้มจนตาหยี

“พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าการประลองคราวนี้ พวกเราห้ามมือคดใด ๆ ทั้งสิ้น” จงจินให้เอ๋อขึ้นมา

เหลียงจิงเทียนจึงกล่าว “ข้าอยากรู้เหลือเกิน ของที่เจ้าขอให้นำมาด้วยนี้ คิดจะเอาไว้อะไรในการประลองหรืออย่างไร”

“การประลองคราวนี้ เฟิงเอ๋อร์เป็นผู้จัดเตรียมขึ้นมาด้วยตัวเอง นางยังด้อยประสบการณ์ จึงอยากให้พวกเจ้ามาช่วยสักหน่อย” อู๋ฮั่นเอ่ย น้ำเสียงมีความภาคภูมิใจอยู่ไม่น้อย

เหลียงจิงเทียนว่า “มิใช่บุตรีแท้ๆ แต่เจ้าก็เชิดชูนางเหลือเกิน บอกมาหน่อยซิว่าเด็กคนนี้มีดีอะไร”

อู๋ฮั่นได้แต่หัวเราะ “บอกไป เกรงว่าเจ้าจะตกใจจนเผลอทำลายอาวุธวิเศษที่ตนเองสร้างนะสิ” แคนางมีลัทธิศักดิ์สิทธิ์ของป่าด้าหวู่ในครอบครอง อู๋ฮั่นก็คิดว่าตนได้รับโชคมหาศาลที่ได้เกี่ยวข้องกับหวงเลียงเฟิงแล้ว จึงบอกมือ “ตามข่าวลือ ข้าจะเล่าให้พวกเจ้าฟังถึงการประลองในครั้งนี้”

เหล่าผู้อาวุธโสเดินตามอู๋ฮั่นเข้าไปด้านใน หวังเลียงเฟิงที่กำลังชงชาอยู่หันมาเห็นแขกก็ยิ้มยิ้ม ก่อนจะรินชาให้ทุกคน พร้อมกับพยักหน้าให้สาวใช้นำของกำนัลมามอบให้แก่ละคน

พีชสวรรค์สามต้นที่ถูกนำออกมาบปให้ตามจำนวนคนทำเอาสีหน้าเหล่าผู้อาวุธโสมีแววประหลาดใจเล็กน้อย

อุ้ยหันหัวเราะด้วยความกระหึ่มใจและกล่าวเพียง “วังมัจฉาภิรมย์ของข้ามั่งคั่ง มอภพพิชสวรรค์ตอบแทนสินน้ำใจสหายเช่นนี้ไม่นับว่าเป็นอะไร”

“เป็นของบุตรสาวเจ้ามากกว่ากระมัง” เฟิงไท่ซุทนต์ต่อคำโอ้อวดไม่ไหวเอ่ยในสิ่งที่ตนคิด เขาจำได้ว่าหลี่เหวินหลงเคยบอกว่าหวังเลียงเฟิงเก่งกาจในการหาของวิเศษ ตัวเขายังเคยได้นำอมฤตจากนางมาแล้ว

“มีบุตรสาวดีก็นับเป็นวาสนาของเจ้า” จงจินไท่กล่าว หลังรับพิชสวรรค์มาอย่างไม่เกรงใจ “แล้วองค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์คิดว่าการประลองครั้งนี้ควรเป็นเช่นไรหรือ”

“เฟิงเอ๋อร์คิดเอาไว้บ้างแล้ว และจัดทุกอย่างไว้ในกระดาดดีแล้ว อยากขอให้เหล่าผู้อาวุโสเมตตาให้คำแนะนำเพิ่มเติมด้วยเจ้าค่ะ”

หวังเลียงเฟิงรับกระดาดมาจากคนรับใช้ของวังมัจฉาภิรมย์ แล้วแจกให้เหล่าผู้อาวุโสคนละแผ่น พอทุกคนกวาดตาอ่านวิธีการประลองครั้งนี้จนหมด แม้แต่คนเงียบขีโมอย่างเหลียงฉิงเทียนก็ยังส่ายหน้า

เฟิงไท่ซุเอากะดาดปิดปาก พลางกระซิบบอกอุ้ยหันเบาๆ “ข้าว่าบุตรสาวเจ้าโหดร้ายกว่าเจ้าเสียอีก”

แต่เดิมการประลองที่อุ้ยหันจัดขึ้นก็นับว่าโหดหินแล้ว แต่ข้อความในกระดาดที่หวังเลียงเฟิงส่งให้พวกเขาอ่านนั้นเรียกได้ว่า ‘อ่ามหิต’

ตำหนักกำลังมีงานมงคลอันยิ่งใหญ่ ในขณะที่องค์กรชทายาทแห่งตำหนักไม่ได้อยู่ที่วังหลวง เพราะไปเข้าร่วมการประลองเทพสุรียาในปีนี้

งานมงคลนั้นคือการอภิเษกสมรสเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างองค์ชายห้าหลี่ชานฟู กับองค์หญิงแห่งตำหนัก นามว่าฉีฮวา

หลี่หยางเหวินยังงัดคำนี้ถึงความสัมพันธ์ของสองแคว้น จึงทุ่มเทในการจัดงานมงคลครั้งนี้ให้ยิ่งใหญ่สมฐานะขององค์หญิงฉีฮวาแห่งแคว้นต้าฉี โคมแดงถูกประดับไว้ทั่วบริเวณ ตำหนักของหมาต่อเพยนั้นได้รับของกำนัลมิขาด ในความคิดของหมาต่อเพย หากโอรสของนางได้มีสายสัมพันธ์กับต้าฉี

นั่นย่อมหมายความว่าเขาคือองค์ชายที่ทรงคุณค่าองค์หนึ่งแห่งตำหลี และวันหน้าอาจจะได้เป็นฮ่องเต้ต่อไป

ยามนี้หลิวไทเฮาพำนักอยู่ที่อาราม เจิ้งเสียนเพยคิดว่าที่ฮ่องเต้ของพระองค์ต่อไป นางได้รับหน้าที่จัดพิธีอภิเษกสมรสนี้ จึงไม่กล้าประมาทแม้แต่หน่อย เพราะหากเจิ้งเสียนเพยทำพลาดแม้แต่นิด นางจะต้องถูกมองว่าไม่อาจเป็นฮ่องเต้ต่อไปได้อย่างแน่นอน

“หากหลงเอ๋อร์ยังอยู่ที่นี้ด้วยก็คงจะดี” เจิ้งเสียนเพยคิดถึงรัชทายาทแห่งตำหลีเหลือเกิน ผู้ใดจะอยู่เคียงข้างนางก็ไม่ทำให้อ่อนใจเท่าหลิวหลงอวี๋ชวาทที่กำลังช่วยผนวชาให้เจิ้งเสียนเพยอยู่ก่ล่าวขึ้น “พอถึงคราวงานอภิเษกสมรสขององค์รัชทายาท...”

เจิ้งเสียนเพยใบหน้ากระตุกหลายครั้ง แค่คิดถึงหวังเลียงเฟิงหรือหวังเหม่ยหง นางก็รู้สึกหวาดกลัวและปวดหัวจนอยากอาเจียน หากหวังเลียงเฟิงแต่งเข้าวังหลังมา เจิ้งเสียนเพยคิดว่าตนอาจจะถูกสะใภ้ข่มเหงรังแกอย่างแน่นอน

ทว่าเจิ้งเสียนเพยไม่รู้ว่หวังเลียงเฟิงไม่เคยคิดรังแกนางกลับ คิดเพียงแค่ว่าขอให้ต่างคนต่างอยู่เท่านั้น แต่เพราะมีชนนักคิดหลัง เจิ้งเสียนเพยจึงอดกังวลใจเกี่ยวกับว่าที่สะใภ้คนนี้ไม่ได้ เรื่องที่ฮ่องเต้วางยาไทเฮาก็มิให้เห็นกันบ่อยครั้ง...

ขณะที่เจิ้งเสียนเพยกำลังคิดท่วงเรื่องในอนาคตต่อนั้น นางกำนัลคนหนึ่งก็ก้าวเข้ามากล่าว

“ทูลเสียนเพย ชูเพยขอเข้าเฝ้าเพคะ”

“เชิญเข้ามา!” เจิ้งเสียนเพยเร่งปรับท่าทีให้แลดูสุ่มเยือกเย็น

ร่างออรชรงดงามปรากฏขึ้นที่ประตู ชูเพยผู้มาจากตำหนักก้าวเข้ามาในตำหนักของเจิ้งเสียนเพย นางคารวะอีกฝ่ายอย่างนอบน้อม เจิ้งเสียนเพยเร่งประคองนางและกล่าว

“ซูเพยมาพอดี ข้ามีหลายเรื่องที่อยากจะปรึกษาเจ้า”

“ด้วยความยินดีเพคะ” ซูเพยกกล่าวพร้อมรอยยิ้มแต่พองาม

การแต่งงานครั้งนี้เป็นการแต่งงานเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างตำหลักกับตำฉี เจิ้งเสียนเพยเห็นว่าตนสมควรปรึกษาเรื่องอาหารและวัฒนธรรมของตำฉี บางประการกับซูเพยผู้นี้ เพื่อที่จะได้เตรียมการต้อนรับองค์หญิงแห่งตำฉีและคณะทูตจากตำฉีได้สะดวก

“ทูลเสียนเพย เต่อเพยมาขอเข้าเฝ้าเพคะ” นางกำนัลเข้ามารายงานอีกครั้ง

เจิ้งเสียนเพยจึงพยักหน้าให้นางกำนัลเชิญหม่าเต่อเพยเข้ามา

หม่าเต่อเพยในวันนี้ราวกับอาบด้วยรัศมีผุดผาด นางยินดีกับการแต่งงานครั้งนี้มาก รอยยิ้มจึงดูจริงใจกว่าทุกวัน

หลังจากการระงันเรียบร้อยแล้ว เจิ้งเสียนเพยก็พยักหน้าให้อัวฮวาหยิบใบรายการของใช้ และกำหนดการในงานอภิเษกสมรสขององค์ชายห่ามายื่นให้ซูเพยกับเต่อเพยดู จากนั้นเจิ้งเสียนเพยก็กล่าว

“พวกเจ้าตรวจดูหน่อยว่ามีอะไรไม่เหมาะสมไม่ควร หรือว่าขาดเหลืออะไรบ้างไหม ข้าจะได้รีบจัดเตรียมให้”

หม่าเต่อเพยรับใบรายการนั้นมาพินิจดูอยู่นาน ส่วนซูเพยก็กวาดตาอ่านแล้วกล่าว

“เสียนเพยทรงละเอียดรอบคอบ ไม่มีสิ่งใดผิดพลาดเลยเพคะ”

“หม่อมฉันก็คิดเช่นนั้น” เต่อเพยยิ้มน้อยๆ “เสียนเพยเพคะ หม่อมฉันมีเรื่องอยากจะขอรับรอง”

“ว่ามาสิ” เจิ้งเสียนเพยยิ้มน้อยๆ

หม่าเต่อเพยจึงเอ่ยพร้อมรอยยิ้มบาง “เมื่อองค์หญิงฉีฮวาเสกสมรสกับฟูเออร์แล้ว นางจะต้องย้ายเข้ามาอยู่ในจวนขององค์ชายห่า แต่หม่อมฉันนึกขึ้นได้ว่าจวนของฟูเออร์ค่อนข้างคับแคบไม่สมฐานะขององค์หญิงฉีฮวาสักเท่าไร ขอเสียนเพยช่วยทูลฝ่าบาท พระราชทานจวนใหม่ให้องค์ชายห่าได้

หรือไม่เพคะ”

“เพียงเอาสตรีผู้นี้นอกจากจวนของบุตรชายเจ้า จวนนั้นก็ไม่นับแคบแล้ว!” เจิ้งเสียนเพยคิด ริมฝีปากยังคงมีรอยยิ้มละไม “แม้ว่าองค์หญิงฉีฮวาจะเป็นองค์หญิงคนสำคัญของต้าจี แต่บ้านมีกฎบ้าน เมืองมีกฎเมือง จวนขององค์ชายห้าไม่ควรยิ่งใหญ่เหนือกว่าจวนขององค์ชายอื่น นี่คือกฎของต้าหลี องค์หญิงฉีฮวาแต่งเข้า ย่อมต้องละทิ้งตำแหน่งองค์หญิง กลายมาเป็นชายาเอกขององค์ชายห้า ดังนั้นข้าจึงคิดว่าจวนเก่าขององค์ชายห้านั้นคืออยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนจวนใหม่หรือ หรือหากว่าเจ้าไม่พอใจ ก็เรียกช่างฝีมือไปแต่งเติมจวนขององค์ชายห้าก็ได้ แล้วปรึกษาซูเพยว่าองค์หญิงที่ต้าจีชอบการตกแต่งจวนแบบไหน ดีหรือไม่”

รอยยิ้มของหม่าเต๋อเพยแข่งค้างไปเล็กน้อย ทว่าก็กล่าว “สมแล้วที่พระองค์เห็นว่าที่ของเสาคงต่อไป เป็นหม่อมฉันที่ไม่รอบคอบเองเพคะ ขอบพระทัยเสียนเพยที่ทรงชี้แนะ”

เจิ้งเสียนเพยยิ้มรอยยิ้มอ่อนโยน กล่าวด้วยความเบิกบานใจ “เมื่อไม่มีอะไรแล้ว พวกเจ้าก็กลับไปพักผ่อน”

“เพคะ” ซูเพยกับเต๋อเพยขานรับแล้วหยัดกายลุกขึ้นคารวะอย่างเข้มซ้อย

พอพวกนางเดินออกไป เจิ้งเสียนเพยก็ถอนใจเฮือกใหญ่ กล่าวกับนางกำนัลที่ห่อหุ้มหลังส่งมา “พวกเจ้าดูแลเรื่องอาหารการกินและความปลอดภัยในวันงานให้ดีนะ ห้ามมีสิ่งใดผิดพลาดเป็นอันขาด!”

หากเกิดเรื่องอะไรไม่เหมาะสมขึ้น ดูท่าคนที่จะลำบากก็มีแต่นางเพียงผู้เดียว

เจิ้งเสียนเพยคิดถึงอนาคตแล้วก็ต้องปวดเหงื่อ

การเตรียมงานประลองกินเวลาอยู่ถึงสามวันเต็ม จากนั้นวังมัจฉาภิรมย์จึงได้จุดพลุขึ้นฟ้าเป็นสัญญาณว่าพวกเขาพร้อมสำหรับการต้อนรับทั้งผู้ที่จะมา

ร่วมประลอง และผู้ที่รอชมการประลองแล้ว

หลังจากลัญญณ์พลถูกจุดออกไป สามวันหลังจากนั้นก็มิเรือเดินสมุทร น้อยใหญ่ทยอยเคลื่อนเข้ามายังวังมัจฉาภิรมย์ไม่ขาด

วังมัจฉาภิรมย์นั้นมีขนาดเล็ก ทว่าเมื่อต้องต้อนรับแขก กลไกของวังมัจฉาภิรมย์ก็ทำงาน ตัววังส่วนที่จมน้ำอยู่นั้นขยับเลื่อนขึ้นสู่ผิวน้ำ เผยให้เห็นลานกว้างขนาดใหญ่ สามารถรองรับผู้คนได้หลายหมื่นคน เหล่าผู้ลงประลองเดินทางมายืนใบสมัครที่วังมัจฉาภิรมย์ จากนั้นก็จะถูกส่งตัวไปยังเกาะแห่งหนึ่งซึ่งถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นสถานที่พักสำหรับผู้เข้าประลองโดยเฉพาะ ส่วนแขกทั้งหลายที่รอชมการประลองนั้นถูกจัดให้อยู่อีกเกาะหนึ่ง

สนามประลองนั้นอยู่อีกฟากหนึ่งที่ถูกปกคลุมไว้ด้วยก้อนเมฆที่ลอยตัวต่ำสีคล้ำที่มีสายฟ้าฟาดอยู่ตลอดเวลา ต่อให้มีคนหลายคนอยากจะมีดวงสนามประลองมากแค่ไหนก็ไม่สามารถมองผ่านเมฆนั้นได้

ตอนนี้เหล่าสำนักยุทธ์ทั้งหลายส่งคนมาลงชื่อเข้าประลองเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ หวังเลี้ยงเฟิงเห็นจำนวนใบสมัครแล้วก็รู้สึกปวดหัวขึ้นมาว่า

“คนมาลงประลองปีนี้น้อยยะมาก น่าจะลี้กสองพันคนได้” อุ้ยันลอบเคราตัวเองพลางเอ่ยพึมพำออกมา มองเหล่าคนของวังมัจฉาภิรมย์ที่กำลังนั่งแยกรายชื่อผู้ลงประลองอย่างชำนาญ โดยแยกออกไปตามสำนัก คนของสำนักไหนก็อยู่ในกองลงแข่งของสำนักนั้น จอมยุทธ์ไร้สังกัดก็อยู่รวมกัน กลุ่มเชื้อพระวงศ์ก็อยู่ในส่วนผู้เข้าประลองส่วนเชื้อพระวงศ์

“จะรอดมาสักกี่คน” เฟิงไ่ซุซุบซิบกับจงจินให้ที่พยักหน้ารับ เฟิงไ่ซุซุเดินไปที่กองรายชื่อเชื้อพระวงศ์ที่ลงประลอง หยิบใบสมัครของหลี่เหวินหลงออกมาโบกไปมา “ศิษย์ของข้าลงประลองด้วย”

“เฒ่าประหลาด เจ้าอย่าพยายามเลย พวกเราจะต้องตัดสินด้วยความเป็นธรรม” อุ้ยันเอ่ย ลอบคิดว่าจะทดสอบหลี่เหวินหลงให้หนักกว่าคนอื่นสักหน่อย ให้สมกับตำแหน่งที่เป็นลูกเขยของเขา

หวังเลี้ยงเฟิงเฟิงจะรู้ว่าหลี่เหวินหลงร่วมลงประลองในครั้งนี้ด้วย แต่

เธอก็ไม่ประหลาดใจสักเท่าไร เธอเดินมาดูรายชื่อสำนักทัศน์สวรรค์ กวาดตามองหลายรอบ สุดท้ายก็ไม่พบชื่อเจียงหวนเหยา หวังเลียงเฟิงขมวดคิ้ว เจียงหวนเหยานั้นได้ชื่อว่าเป็นศิษย์เอกของสำนักทัศน์สวรรค์ ตอนแข่งหาไข่มุกที่เกาะเทียนถัง นางก็เข้าร่วมด้วย แต่ทำไมการประลองใหญ่นี้ สำนักทัศน์สวรรค์จึงไม่ส่งนางร่วมประลอง

แต่เพราะใบรายชื่อมันยังถูกนำเข้ามาวางเพิ่มเรื่อยๆ หวังเลียงเฟิงจึงไม่ได้สนใจอีก บางทีเจียงหวนเหยาอาจจะอยู่ระหว่างเดินทางมา

นอกจากคนที่ลงประลองในการประลองเทพสุริยาครั้งนี้และเหล่าคนดูแล้ว ยังมีพ่อค้าหัวใสเล่นเรือมาขอขายอาหารและสิ่งของต่างๆ แก่เหล่าคนที่มาชมการประลองด้วย หวังเลียงเฟิงเองก็เห็นโอกาสตรงนี้เช่นกัน จึงสั่งสลิจิลี่หลิน และสลิจิปิเปิดร้านน้ำชาและขายอาหาร โดยติดป้ายไว้ว่าเป็นร้านของวังมัจฉาภิรมย์ อยู่ขึ้นเห็นเช่นนั้นก็ได้แต่ขยับปาก ไม่รู้จะห้ามอย่างไร

หวังเลียงเฟิงมีตำแหน่งเป็นกรรมการคนหนึ่งในการประลองครั้งนี้ เธอจึงไม่สามารถไปพบหลี่เหวินหลงได้ ทว่าหลี่เหวินหลงก็ฝากข้อความมากับสลิจิบอกว่าเรื่องที่ตำโจวนั้นจัดการเรียบร้อยแล้ว ฉีเหล่ยถูกส่งกลับต๋างฉีท่ามกลางเสียงก่นด่าของจอมยุทธ์ชาวต๋างฉีทุกคน เพราะรัชทายาทแห่งต๋างฉีเป็นเหตุทำให้พวกเขาไม่อาจเข้าร่วมประลองเทพสุริยาที่วังมัจฉาภิรมย์ในคราวนี้

แม้ว่าหวังเลียงเฟิงจะได้ยินเช่นนั้น แต่เธอก็ยังไม่ใส่ใจสักเท่าไร พวกต๋างฉีอาจจะเข้าร่วมประลองไม่ได้ แต่ก็เจ้าเล่ห์ร้ายกาจ อาจจะแฝงตัวมากับฝูงชน หาโอกาสชิงกำไลเธอไปอีกก็เป็นได้ แม้ว่าจะเหมือนเป็นการล่วงคองเท่า เพราะตอนนี้เธอมีผู้ช้อนอยู่ข้างกายแล้วก็ตาม

ความโลภนั้นทำให้มนุษย์กลายเป็นสิ่งมีชีวิตที่น่ากลัวที่สุด หวังเลียงเฟิงจึงไม่กล้าประมาทแม้แต่น้อย

หลังจากที่เปิดให้ผู้ร่วมประลองส่งใบสมัครได้ถึงห้าวันเต็ม ก็ถึงเวลา
ที่การประลองเทพสุริยาจะเริ่มต้นขึ้น ทิวลานประลองนั้นเต็มไปด้วยผู้ที่มา

สมัคร ขณะที่ยังจำนนสำหรับนั่งชมนั้นคลาคล่ำไปด้วยผู้ที่มาร่วมชมการ
ประลอง

ที่นั่งของเจ้าวังมัจฉาภิรมย์โดดเด่นเป็นสง่าและมีเกียรติที่สุด อยู่ชั้น
สูงกว่าทุกคนในฐานะเจ้าบ้านและผู้จัดงานประลองครั้งนี้ ถัดลงไปนั่นคือสาม
ผู้อาวุโสแห่งยุทธภพ และถัดลงไปก็คือตำแหน่งที่นั่งขององค์หญิงวังมัจฉา
ภิรมย์ ที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้จัดงานประลองด้วยเช่นกัน

“การประลองในครั้งนี้ ว่ากันว่าองค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์เป็นผู้จัดขึ้น”

หลายคนอดไม่ได้ที่จะพูดเรื่องที่อยู่อันวางมือจากการจัดประลอง ผัน
ตัวเองไปเป็นที่ปรึกษา และให้หวังเลียงเฟิงเป็นคนควบคุมในการประลองนี้
แทน

“องค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์ชื่อเสียงเลื่องลือก็จริง แต่นางจะจัดประลอง
ออกมาได้ดีหรือ” หลายคนกังขา

“นางเป็นสตรี งานประลองครานี้คงจะอ่อนโยน ไม่ดุดันเท่าแก่กระมัง”
บางคนสนับสนุนขึ้น

“เขาวางกันว่านางเป็นคนรักขององค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่ พวกเราจอม
ยุทธ์จะต้องจับตาดูให้ดีว่านางจะล่าเอียงหรือไม่” คนผู้หนึ่งตั้งข้อสงสัย

“แต่มีผู้อาวุโสแห่งยุทธภพมาด้วย นางไม่มีทางล่าเอียงแน่ อีกทั้งนาง
ยังเป็นผู้ที่ได้รับความไว้วางใจจากผู้อื่น ดังนั้นแล้วในข้อนี้ คงไม่มีเรื่องที่พวก
เราต้องกังวลกระมัง” อีกผู้หนึ่งดับความสงสัย

ท่ามกลางคนมากมาย โจวจื่อเซียงเงี่ยหูฟังการสนทนาทั้งหลายแล้วหัน
ไปถามหลี่เหวินหลง “องค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์จะจัดประลองในรูปแบบใดหรือ”

“นางมิได้บอกข้า” หลี่เหวินหลงตอบ “แต่เฟิงเออร์เป็นคนมีความ
สร้างสรรค์ ข้าว่านางคงมีอะไรให้พวกเราได้ประหลาดใจ”

เสียงพลุดังขึ้นเป็นสัญญาณว่าผู้จัดงานกำลังจะบอกเป้าหมายและกติกาก
การประลอง หวังเลียงเฟิงลูบแก้มหวังเฟิงหลงแล้วเดินไปส่งเขาให้อยู่อันอุ่นไว้
ก่อนจะเดินไปทางแท่นหินพิเศษที่เมื่อยืนพูดตรงนี้จะสามารถกระจายเสียงให้

ทุกคนได้ยินได้

ทุกคนล้วนเจียบเพื่อฟังองค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์ หวังเลียงเพิงเดินมาถึง
ก็ยอบกายคารวะอย่างเรียบร้อย ก่อนกล่าวเสียงดังฟังชัดโดยไม่ขัดเขิน เหมือน
ฝึกมาเป็นอย่างดี

“ขอคารวะทุกท่านที่เข้ามามีส่วนร่วมในการประลองเทพสุรียาในครั้งนี้
ทั้งเหล่าผู้ร่วมประลอง และเหล่าผู้เข้าชม ตัวข้าหวังเลียงเพิงรู้สึกเป็นเกียรติ
อย่างยิ่งที่ได้พบพวกท่านในวันนี้ และเพื่อไม่ให้เสียเวลา ข้าขอประกาศเป้า
หมายในการประลองวันนี้”

เธอปรบมือเบาๆ ผ้าแถบยาวผืนหนึ่งก็ถูกหย่อนลงมาจากก้อนเมฆที่
ลอยมาอยู่เหนือลานประลอง ผืนผ้านั้นคลี่ออกแล้วโบกสะบัด ปรากฏลาย
อักษรบนผืนผ้าว่า

‘จอมยุทธ์ผู้เลิศล้ำ’